

42000A0922(02)

L 239/19

EUROPOS BENDRIJŲ OFICIALUSIS LEIDINYS

2000 9 22

KONVENCIJA

DĖL ŠENGENO SUSITARIMO

1985 m. birželio 14 d.

sudaryto tarp Benilukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos Vyriausybių dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo

BELGIJOS KARALYSTĖ, VOKIETIJOS FEDERACINĖ RESPUBLIKA, PRANCŪZIJOS RESPUBLIKA, LIUKSEMBURGO DIDŽIOJI HERCOGYSTĖ ir NYDERLANDŲ KARALYSTĖ, toliau „vadinamos Susitariančiosiomis Šalimis“,

REMDAMOSI 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimu dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo,

NUSPRENDUSIOS įgyvendinti tuo susitarimu išreikštą apsisprendimą panaikinti asmenų, kertančių bendras sienas, kontrolę ir palengvinti transporto ir prekių judėjimą,

KADANGI Europos Bendrijų steigimo sutartis, papildyta Suvestiniu Europos aktu, numato, jog vidaus rinką sudaro vidaus sienų neturinti erdvė,

KADANGI Susitariančiųjų Šalių siekiamas tikslas atitinka tą siekį ir nepažeidžia priemonių, kurių būtina imtis įgyvendinant Sutarties nuostatas,

KADANGI tam apsisprendimui įgyvendinti reikia daugelio atitinkamų priemonių ir glaudaus Susitariančiųjų Šalių bendradarbiavimo,

SUSITARĖ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

SAŲVOKOS

1 straipsnis

Šioje Konvencijoje:

vidaus sienos: Susitariančiųjų Šalių bendros sausumos sienos, jų oro uostai vidaus reisams ir jų jūrų uostai reguliariam susisiekimui laivais tik iš uostų arba į kitus uostus Susitariančiųjų Šalių teritorijose, neįplaukiant į uostus už jų teritorijų ribų;

išorinės sienos: Susitariančiųjų Šalių sausumos bei jūrų sienos ir jų oro bei jūrų uostai, jei tai nėra vidaus sienos;

vidaus reisas: bet kuris skrydis tik iš Susitariančiųjų Šalių teritorijų arba į jas, nenusileidžiant trečiosios valstybės teritorijoje;

trečioji valstybė: bet kuri valstybė, kuri nėra viena iš Susitariančiųjų Šalių;

užsienietis: bet kuris asmuo, kuris nėra Europos Bendrijų valstybių narių pilietis;

užsienietis, kuris pagal duotą perspėjimą yra neįsileistinas: užsienietis, dėl kurio į Šengeno informacinę sistemą pagal 96 straipsnį įtrauktas perspėjimas, kad jam neleidžiama atvykti;

sienos perėjimo punktas: bet kuri kompetentingų institucijų nustatyta vieta, kurioje leidžiama kirsti išorines sienas;

pasienio kontrolė: tikrinimas pasienyje, atliekamas tik dėl ketinimo kirsti sieną, kad ir kokios būtų kitos aplinkybės;

vežėjas: bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuris verčiasi keleivių vežimu oro, jūrų ir sausumos keliais;

leidimas gyventi: bet kuris Susitariančiosios Šalies išduotas leidimas, suteikiantis teisę gyventi jos teritorijoje. Į šią sąvoką neįeina laikinas leidimas gyventi Susitariančiosios Šalies teritorijoje, kol nagrinėjamas prieglobsčio arba leidimo gyventi prašymas;

prieglobsčio prašymas: bet kuris prašymas, kurį užsienietis raštu, žodžiu ar dar kitaip pateikia prie išorinės sienos arba Susitariančiosios Šalies teritorijoje, kad gautų pabėgėlio statusą pagal 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvenciją dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu, ir, jį gavęs, įgytų teisę apsigyventi;

prieglobsčio prašytojas: bet kuris užsienietis, kuris pagal šią Konvenciją yra pateikęs prieglobsčio prašymą, dėl kurio dar nepriimtas galutinis sprendimas;

prieglobsčio prašymų nagrinėjimas: visos su prieglobsčio prašymų nagrinėjimu ir sprendimo priėmimu susijusios procedūros, įskaitant priemones, kurių imamasi pagal galutinį dėl jų priimtą sprendimą, išskyrus Susitariančiosios Šalies, atsakingos už prieglobsčio prašymų nagrinėjimą, nustatymą pagal šią Konvenciją.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

KONTROLĖS PANAIKINIMAS PRIE VIDAUS SIENŲ IR ASMENŲ JUDĖJIMAS

1 SKYRIUS

2 SKYRIUS

VIDAUS SIENŲ KIRTIMAS

IŠORINIŲ SIENŲ KIRTIMAS

2 straipsnis

3 straipsnis

1. Vidaus sienas galima kirsti bet kuriame punkte, ir jas kertantys asmenys netikrinami.

2. Tačiau tais atvejais, kai tai reikalinga dėl viešosios tvarkos ar nacionalinio saugumo, Susitariančioji Šalis, pasikonsultavusi su kitomis Susitariančiosiomis Šalimis, gali nuspręsti, kad tam tikrą ribotą laiką, atsižvelgiant į situaciją, prie vidaus sienų bus atliekama atitinkamos šalies pasienio kontrolė. Jei dėl viešosios tvarkos ar nacionalinio saugumo reikia veikti nedelsiant, atitinkama Susitariančioji Šalis imasi reikiamų priemonių ir apie tai kiek galima anksčiau praneša kitoms Susitariančiosioms Šalims.

3. Asmenų tikrinimo prie vidaus sienų panaikinimas neturi įtakos nei 22 straipsnio nuostatomis, nei policijos įgaliojimams, kuriais visoje Susitariančiosios Šalies teritorijoje pagal jos įstatymus naudojasi kompetentingos institucijos, nei reikalavimui turėti, nešioti su savimi ir pateikti tos Susitariančiosios Šalies įstatymų nustatytus leidimus bei dokumentus.

4. Kroviniai tikrinami pagal atitinkamas šios Konvencijos nuostatas.

1. Išorines sienas iš esmės galima kirsti tik sienos perėjimo punktuose ir tik nustatytais jų darbo valandomis. Išsamesnes nuostatas, išimtis ir vietinio susisiekimo per sieną tvarką, taip pat taisykles, taikomas specialių kategorijų jūrų laivams, kaip antai pramoginiams ir pakrančių žvejybos laivams, nustato Vykdomasis komitetas.

2. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja taikyti bausmes už neleistiną išorinių sienų kirtimą ne nustatytuose sienos perėjimo punktuose ir ne nustatytais jų darbo valandomis.

4 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys užtikrina, kad nuo 1993 m. lėktuvų reisų iš trečiųjų valstybių keleiviai, persėdantys į vidaus reisų lėktuvus, ir jų rankinis bagažas bus tikrinami oro uoste, į kurį jie iš ten atvyksta. Vidaus reisų lėktuvų keleiviai, persėdantys į trečiųjų valstybių reisų lėktuvus, ir jų rankinis bagažas bus tikrinami oro uoste, iš kurio jie ten išvyksta.

2. Susitariančiosios Šalys imasi visų reikiamų priemonių, kad užtikrintų tikrinimų atlikimą pagal šio straipsnio 1 dalį.

3. Nei 1, nei 2 šio straipsnio dalių nuostatos neturi įtakos registruoto bagažo tikrinimams; jie atliekami arba galutinio atvykimo oro uoste, arba pradinio išvykimo oro uoste.

4. Iki šio straipsnio 1 dalyje nustatytos datos oro uostai, nesilaikant vidaus sienų apibrėžimo, yra laikomi išorinėmis sienomis vidaus reisams.

5 straipsnis

1. Užsieniečiai į Susitariančiųjų Šalių teritorijas gali atvykti ir ten būti ne ilgiau kaip tris mėnesius, jeigu:

- a) jie turi galiojantį dokumentą ar dokumentus, leidžiančius jiems kirsti sieną, kaip yra numatęs Vykdomasis komitetas;
- b) jei reikia, turi galiojančią vizą;
- c) prireikus pateikia dokumentus, pagrindžiančius numatyto buvimo tikslą bei sąlygas ir tai, kad jie turi pakankamai lėšų pragyvenimui numatyto buvimo laikotarpiu ir grįžimui į kilmės šalį arba vykimui tranzitu į trečiąją valstybę, į kurią, kaip yra įsitikinę, jie būtų įleisti arba kurioje gali teisėtai gauti tokių lėšų;
- d) jie nėra užsieniečiai, kurie pagal duotą perspėjimą yra neįsileistini;
- e) jie nelaikomi keliančiais grėsmę Susitariančiųjų Šalių viešajai tvarkai, nacionaliniam saugumui ar tarptautiniams santykiams.

2. Užsieniečiui, kuris neatitinka pirmiau minėtų sąlygų, turi būti neleidžiama atvykti į Susitariančiųjų Šalių teritorijas, išskyrus atvejus, kai Susitariančioji Šalis mano, jog dėl humaniško paskatų, nacionalinių interesų arba tarptautinių įsipareigojimų reikia padaryti išimtį. Tokiais atvejais leidžiama atvykti tik į atitinkamos Susitariančiosios Šalies teritoriją, o ši turi atitinkamai informuoti kitas Susitariančiąsias Šalis.

Šios taisyklės netrukdo taikyti specialių su prieglobsčio teise susijusių nuostatų arba 18 straipsnyje išdėstytų nuostatų.

3. Užsieniečiams, turintiems vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotus leidimus gyventi ar pakartotinio atvykimo visas arba prireikus – abu dokumentus, leidžiama atvykti tranzitu, jeigu jų

pavardės nėra įtrauktos į Susitariančiosios Šalies, kurios išorines sienas jie ketina kirsti, nacionalinį neįleidžiamųjų asmenų sąrašą.

6 straipsnis

1. Judėjimą per išorines sienas kontroliuoja kompetentingos institucijos. Tikrinimai Susitariančiųjų Šalių teritorijoms atliekami laikantis vienodų principų, nacionalinių įgaliojimų bei nacionalinės teisės normų ir atsižvelgiant į visų Susitariančiųjų Šalių interesus.

2. Šio straipsnio 1 dalyje minėti vienodi principai yra šie:

- a) Asmenų tikrinimai apima ne tik kelionės dokumentų ir kitų atvykimą, apsigyvenimą, darbą ir išvykimą reglamentuojančių sąlygų tikrinimą, bet ir tikrinimus, kuriais siekiama nustatyti ir pašalinti grėsmes Susitariančiųjų Šalių nacionaliniam saugumui ir viešajai tvarkai. Tikrinamos ir sieną kertančių asmenų transporto priemonės bei su savimi vežami daiktai. Kiekviena Susitariančioji Šalis tikrinimus atlieka pagal savo nacionalinės teisės aktus, ypač tais atvejais, kai jie yra susiję su kratomis.
- b) Visi asmenys tikrinami bent dėl to, kad, remiantis jų pateiktais kelionės dokumentais, būtų nustatyta jų tapatybė.
- c) Atvykstantys užsieniečiai turi būti nuodugnai tikrinami, kaip apibūdinta a punkte.
- d) Išvykstant atliekami tikrinimai, kurie yra būtini visų Susitariančiųjų Šalių labai pagal užsieniečių įstatymą, kad būtų galima nustatyti ir pašalinti grėsmę Susitariančiųjų Šalių nacionaliniam saugumui ir viešajai tvarkai. Tokie tikrinimai visada yra taikomi užsieniečiams.
- e) Jei dėl tam tikrų priežasčių tokių tikrinimų negalima atlikti, turi būti nustatomi prioritetai. Tuo atveju atvykimo tikrinimai paprastai yra svarbesni negu išvykimo tikrinimai.

3. Išorinėms sienoms tarp sienos perėjimo punkty, taip pat sienos perėjimo punktams ne darbo valandomis stebėti kompetentingos institucijos naudoja mobilius dalinius. Šis stebėjimas atliekama taip, kad atgręstų žmones vengti tikrinimų sienos perėjimo punktuose. Prireikus stebėjimo tvarką nustato Vykdomasis komitetas.

4. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja skirti pakankamai tinkamai parengtų pareigūnų tikrinimams atlikti ir išorinėms sienoms stebėti.

5. Lygiaverčio lygio kontrolė atliekama prie išorinių sienų.

7 straipsnis

Susitariančiosios Šalys viena kitai padeda ir nuolat glaudžiai bendradarbiauja siekdamos veiksmingai vykdyti kontrolės ir stebėjimo užduotis. Jos visų pirma keičiasi atitinkama svarbia informacija, išskyrus asmens duomenimis, jei šioje Konvencijoje nenumatyta kitaip. Jos taip pat kiek įmanoma derina tikrinimus atliekančioms institucijoms duodamus nurodymus ir siekia suvienodinti kontrolės punktuose dirbančių pareigūnų bazinį bei tolesnį profesinį rengimą. Viena iš tokio bendradarbiavimo formų yra keitimasis ryšių palaikymo pareigūnais.

8 straipsnis

Vykdomasis komitetas priima reikiamus sprendimus dėl praktinių pasienio kontrolės ir sienų stebėjimo procedūrų.

3 SKYRIUS

VIZOS

1 skirsnis

Trumpalaikės vizos*9 straipsnis*

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja vykdyti bendrą asmenų judėjimo ir pirmiausia vizų tvarkos politiką. Tuo tikslu jos teikia viena kitai pagalbą. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja bendru sutarimu siekti toliau derinti vizų politiką.

2. Vizų tvarka, susijusi su trečiosiomis valstybėmis, kurių piliečiams šios Konvencijos pasirašymo metu arba vėliau visos Susitariančiosios Šalys taiko bendrą vizų tvarką, gali būti keičiama tik bendru visų Susitariančiųjų Šalių sutarimu. Išimtiniais atvejais Susitariančioji Šalis gali laikinai pakeisti bendrą vizų tvarką kuriai nors trečiajai valstybei, jei dėl svarbių nacionalinės politikos priežasčių būtina priimti skubų sprendimą. Šiuo atveju ji pirmiau konsultuojasi su kitomis Susitariančiosiomis Šalimis ir, priimdama sprendimą, atsižvelgia į jų interesus ir to sprendimo padarinius.

10 straipsnis

1. Įvedama vienoda viza, galiojanti visoje Susitariančiųjų Šalių teritorijoje. Ši viza, kurios galiojimo laikas reglamentuojamas 11 straipsnyje, gali būti išduodama ne ilgesniam kaip trijų mėnesių lankymosi laikotarpiui.

2. Kol tokia viza bus įvesta, Susitariančiosios Šalys pripažįsta atitinkamas nacionalines vizas, jei jos išduotos laikantis bendrų sąlygų ir kriterijų, nustatytų pagal atitinkamas šio skyriaus nuostatas.

3. Nesilaikydama šio straipsnio 1 ir 2 dalių, kiekviena Susitariančioji Šalis pasilieka teisę apriboti vizos teritorinį galiojimą pagal šio skyriaus atitinkamas nuostatas nustatyta bendra tvarka.

11 straipsnis

1. 10 straipsnyje nustatyta viza gali būti:

- a) vienkartinė arba daugkartinė kelionės viza, jei nei nepertraukiamo buvimo trukmė, nei bendra daugkartinio buvimo trukmė yra ne ilgesnė kaip trys mėnesiai per pirmą pusmetį nuo pirmojo atvykimo dienos;
- b) tranzitinė viza, leidžianti jos turėtojui kirsti Susitariančiųjų Šalių teritorijas vieną, du arba išimties tvarka – kelis kartus pakeliui į trečiosios valstybės teritoriją, jei tranzito trukmė yra ne ilgesnė kaip penkios dienos.

2. Šio straipsnio 1 dalis Susitariančiajai Šaliai nekliudo per minėtą pusmetį pririnkus išduoti naują vizą, galiojančią tik jos teritorijoje.

12 straipsnis

1. 10 straipsnio 1 dalyje nustatytą vienodą vizą išduoda Susitariančiųjų Šalių diplomatinės ir konsulinės įstaigos, o tam tikromis aplinkybėmis - pagal 17 straipsnį Susitariančiųjų Šalių paskirtos institucijos.

2. Paprastai už šios vizos išdavimą yra atsakinga ta Susitariančioji Šalis, kurios teritorija yra pagrindinis kelionės tikslas. Jei šio tikslo negalima nustatyti, vizą paprastai išduoda diplomatinė arba konsulinė įstaiga tos Susitariančiosios Šalies, į kurią atvykstama pirmiausia.

3. Vykdomasis komitetas nustato taikymo tvarką ir visų pirma kriterijus, leidžiančius nustatyti pagrindinį kelionės tikslą.

13 straipsnis

1. Negalima vizos įklijuoti į kelionės dokumentą, kurio galiojimo laikas yra pasibaigęs.

2. Kelionės dokumento galiojimo laikas, atsižvelgiant į vizos naudojimo trukmę, turi būti ilgesnis už vizos galiojimo laiką. Jis turi

būti toks, kad užsieniečiai galėtų grįžti į savo kilmės šalį arba atvykti į trečiąją valstybę.

14 straipsnis

1. Negalima vizos įklijuoti į kelionės dokumentą, jei tas kelionės dokumentas negalioja nė vienai iš Susitariančiųjų Šalių. Jei kelionės dokumentas galioja tik vienai Susitariančiajai Šaliai arba kelioms Susitariančiosioms Šalims, įklijuotina viza galioja tik tai Susitariančiajai Šaliai arba toms Susitariančiosioms Šalims.

2. Jeigu viena arba keletas Susitariančiųjų Šalių kelionės dokumento nepripažįsta galiojančiu, vietoje vizos gali būti išduotas leidimas, galiojantis kaip viza.

15 straipsnis

Iš esmės 10 straipsnyje minėtos vizos gali būti išduodamos tik tam užsieniečiui, kuris atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nustatytas atvykimo sąlygas.

16 straipsnis

Jei kuri nors Susitariančioji Šalis mano, kad dėl vienos iš 5 straipsnio 2 dalyje išvardytų priežasčių reikia atsisakyti 15 straipsnyje nustatyto principo ir išduoti vizą užsieniečiui, kuris neatitinka visų 5 straipsnio 1 dalyje nurodytų sąlygų, ši viza galioja tik tos Susitariančiosios Šalies teritorijoje; apie tai ji privalo informuoti kitas Susitariančiąsias Šalis.

17 straipsnis

1. Vykdomasis komitetas nustato bendras vizų prašymų nagrinėjimo taisykles, užtikrina tinkamą jų taikymą ir derina jas prie naujų situacijų ir aplinkybių.

2. Vykdomasis komitetas taip pat nurodo, kuriais atvejais vizos išdavimas siejamas su konsultavimusi su Susitariančiosios Šalies, kuriai pateiktas prašymas, centrine institucija ir prirėikus – su kitų Susitariančiųjų Šalių centrinėmis institucijomis.

3. Vykdomasis komitetas taip pat priima sprendimus šiais klausimais:

- kelionės dokumentai, į kuriuos gali būti įklijuota viza;
- vizas išduodančios institucijos;
- vizų išdavimą pasienyje reglamentuojančios sąlygos;
- vizų forma, turinys, galiojimo laikas ir už jų išdavimą imamos rinkliavos;
- sąlygos, kurių reikia laikytis, kad, atsižvelgiant į visų Susitariančiųjų Šalių interesus, būtų pratęstos c ir d punktuose nurodytos vizos arba būtų atsisakyta jas išduoti;

f) vizų teritorinio galiojimo ribojimo tvarka;

g) principai, reglamentuojantys užsieniečių, kurie pagal duotą perspėjimą yra neišleistini, bendro sąrašo sudarymą, nepažeidžiant 96 straipsnio.

2 skirsnis

Ilgalaikės vizos

18 straipsnis

Vizos ilgesniam kaip trijų mėnesių laikotarpiui yra nacionalinės vizos, išduodamos vienos iš Susitariančiųjų Šalių pagal jos nacionalinės teisės aktus. Tokios vizos leidžia jų turėtojams vykti tranzitu per kitų Susitariančiųjų Šalių teritorijas, kad pasiektų vizą išdavusios Susitariančiosios Šalies teritoriją, išskyrus atvejus, kai jie neatitinka 5 straipsnio 1 dalies a, d ir e punktuose nurodytų atvykimo sąlygų arba jie yra įtraukti į Susitariančiosios Šalies, per kurios teritoriją jie nori vykti tranzitu, nacionalinį neįleidžiamų asmenų sąrašą.

4 SKYRIUS

UŽSIENIEČIŲ JUDĖJIMĄ REGLAMENTUOJANČIOS SĄLYGOS

19 straipsnis

1. Užsieniečiai, turintys vienodas vizas ir teisėtai atvykę į Susitariančiosios Šalies teritoriją, savo vizų galiojimo laikotarpiu gali laisvai keliauti visų Susitariančiųjų Šalių teritorijose, jei jie atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nurodytas atvykimo sąlygas.

2. Iki bus įvesta vienoda viza, užsieniečiai, turintys vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotą vizą ir legaliai atvykę į vienos Susitariančiosios Šalies teritoriją, savo vizos galiojimo laikotarpiu, tačiau ne ilgiau kaip tris mėnesius nuo pirmojo atvykimo dienos, gali laisvai keliauti visų Susitariančiųjų Šalių teritorijose, jei jie atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nurodytas atvykimo sąlygas.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalys netaikomos vizoms, kurios galioja tik tam tikroje teritorijoje pagal Konvencijos šios antraštinės dalies 3 skyriaus nuostatas.

4. Šio straipsnio nuostatos taikomos nepažeidžiant 22 straipsnio.

20 straipsnis

1. Užsieniečiai, kuriems nereikia vizos, gali laisvai keliauti Susitariančiųjų Šalių teritorijose, bet ne ilgiau kaip tris mėnesius per šešis mėnesius nuo pirmojo atvykimo dienos, jei jie atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c, d ir e punktuose nurodytas atvykimo sąlygas.

2. Šio straipsnio 1 dalis neturi įtakos kiekvienos Susitariančiosios Šalies teisei pratęsti užsieniečio buvimą savo teritorijoje dėl išimtinių aplinkybių arba pagal dvišalį susitarimą, sudarytą iki įsigaliojant šiai Konvencijai.

3. Šio straipsnio nuostatos taikomos nepažeidžiant 22 straipsnio.

21 straipsnis

1. Užsieniečiai, turintys vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotą galiojantį leidimą gyventi, naudodamiesi tuo leidimu ir galiojančiu kelionės dokumentu, gali ne ilgiau kaip tris mėnesius keliauti kitų Susitariančiųjų Šalių teritorijose, jei jie atitinka 5 straipsnio 1 dalies a, c ir e punktuose nurodytas atvykimo sąlygas ir nėra įtraukti į atitinkamos Susitariančiosios Šalies nacionalinį neleidžiamų asmenų sąrašą.

2. Šio straipsnio 1 dalis taip pat taikoma užsieniečiams, turintiems vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotą laikiną leidimą gyventi ir šios Susitariančiosios Šalies išduotą kelionės dokumentą.

3. Susitariančiosios Šalys Vykdomajam komitetui perduoda dokumentų, kuriuos jos išduoda kaip galiojančius kelionės dokumentus, leidimus gyventi ar laikinus leidimus gyventi, kaip numatyta šiame straipsnyje, sąrašą.

4. Šio straipsnio nuostatos taikomos nepažeidžiant 22 straipsnio.

22 straipsnis

1. Užsieniečiai, teisėtai atvykę į vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritoriją, privalo pagal kiekvienos Susitariančiosios Šalies nustatytas sąlygas registruotis tos Susitariančiosios Šalies, į kurią atvyko, kompetentingose institucijose. Tokie užsieniečiai

Susitariančiosios Šalies, į kurią jie atvyko, nuožiūra gali registruotis atvykę arba per tris dienas nuo atvykimo dienos.

2. Vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritorijoje gyvenantys užsieniečiai, atvykę į kitos Susitariančiosios Šalies teritoriją, privalo registruotis institucijose, kaip nustatyta šio straipsnio 1 dalyje.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis nustato šio straipsnio 1 ir 2 dalių išimtis ir pateikia jas Vykdomajam komitetui.

23 straipsnis

1. Užsieniečiai, kurie neatitinka arba nebeatitinka kurios nors Susitariančiosios Šalies teritorijoje trumpalaikiam buvimui taikomų reikalavimų, paprastai privalo nedelsdami išvykti iš Susitariančiųjų Šalių teritorijų.

2. Užsieniečiai, turintys kitos Susitariančiosios Šalies išduotus galiojančius leidimus gyventi arba laikinus leidimus gyventi, paprastai privalo nedelsdami vykti į tos Susitariančiosios Šalies teritoriją.

3. Jei tokie užsieniečiai savo noru neišvyko arba galima daryti prielaidą, kad jie neišvyks, arba jei jų neatidėliotinas išvykimas yra būtinas nacionalinio saugumo ar viešosios tvarkos sumetimais, jie turi būti išsiųsti iš Susitariančiosios Šalies, kurioje buvo sulaikyti, pagal tos Susitariančiosios Šalies įstatymus. Jei pagal įstatymus išsiųsti neleidžiama, atitinkama Susitariančioji Šalis gali leisti atitinkamiems asmenims likti savo teritorijoje.

4. Tokie užsieniečiai gali būti išsiųsti į savo kilmės šalį arba bet kurią kitą trečiąją valstybę, į kurią jiems gali būti leidžiama atvykti, ypač remiantis atitinkamomis Susitariančiųjų Šalių sudarytų readmisijos susitarimų nuostatomis.

5. Šio straipsnio 4 dalis netrukdo taikyti nacionalinių nuostatų dėl prieglobsčio teisės, 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu, taip pat šios Konvencijos šio straipsnio 2 dalies arba 33 straipsnio 1 dalies.

24 straipsnis

Atsižvelgdamos į Vykdomojo komiteto nustatytus atitinkamus kriterijus ir praktinius nurodymus, Susitariančiosios Šalys kompensuoja viena kitai finansines išlaidas, atsirandančias dėl 23 straipsnyje numatyto priverstinio išsiuntimo, jei tokio išsiuntimo negalima atlikti užsieniečio sąskaita.

5 SKYRIUS

LEIDIMAI GYVENTI IR PERSPĖJIMAI NEĮSILEISTI*25 straipsnis*

1. Tais atvejais, kai užsieniečiui, kuris pagal duotą perspėjimą yra neįsileistinas, Susitariančioji Šalis ketina išduoti leidimą gyventi, ji pirmiausia konsultuojasi su perspėjimą davusia Susitariančiąja Šalimi ir atsižvelgia į jos interesus; leidimas gyventi išduodamas tik dėl svarbių priežasčių, paprastai dėl humanišku paskatų arba tarptautinių įsipareigojimų.

Jei leidimas gyventi išduodamas, perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis tą perspėjimą atšaukia, bet tą užsieniečių gali įtraukti į savo nacionalinį neįleidžiamų asmenų sąrašą.

2. Tais atvejais, kai paaiškėja, kad užsienietis, kuris pagal duotą perspėjimą yra neįsileistinas, turi vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotą galiojantį leidimą gyventi, perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis konsultuojasi su leidimą gyventi išdavusia Susitariančiąja Šalimi, kad nustatytų, ar yra pakankamai priežasčių minėtą leidimą panaikinti.

Jei leidimas gyventi nepanaikinamas, perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis tą perspėjimą atšaukia, bet tą užsieniečių gali įtraukti į savo nacionalinį neįleidžiamų asmenų sąrašą.

6 SKYRIUS

GRETUTINĖS PRIEMONĖS*26 straipsnis*

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja, atsižvelgdamos į įsipareigojimus, priimtus prisijungus prie 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu, į nacionalinės teisės aktus įtraukti šias taisykles:

a) Jei užsieniečiams neleidžiama atvykti į vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritoriją, vežėjas, atvežęs juos oro, jūrų ar sausumos keliais, privalo nedelsdamas perimti juos savo atsakomybėn. Pasienio kontrolės institucijų reikalavimu vežėjas privalo tuos užsieniečius nuvežti atgal į trečiąją valstybę, iš kurios jie buvo atvežti, arba į trečiąją valstybę, išdavusią kelionės dokumentą, su kuriuo jie keliavo, arba į bet kurią kitą trečiąją valstybę, į kurią jų įsitikinimu jiems leidžiama atvykti.

b) Vežėjas, naudodamasis visomis reikiamomis priemonėmis, privalo užtikrinti, kad oro ar jūrų keliais vežamas užsienietis turėtų kelionės dokumentus, kurių reikalaujama atvykstant į Susitariančiųjų Šalių teritorijas.

2. Susitariančiosios Šalys, atsižvelgdamos į įsipareigojimus, priimtus prisijungus prie 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu, ir į savo konstitucinę teisę, įsipareigoja taikyti baudas vežėjams, kurie oro ar jūrų keliais iš trečiosios valstybės į jų teritorijas veža užsieniečius, neturinčius reikiamų kelionės dokumentų.

3. Šio straipsnio 1 dalies b punktas ir 2 dalis taikomi ir vežėjams, tarptautinių maršrutų autobusais sausuma vežantiems asmenų grupes, išskyrus vietinius reisus per sieną.

27 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja taikyti atitinkamas bausmes visiems asmenims, kurie, siekdami finansinės naudos, padeda ar mėgina padėti užsieniečiui atvykti į vienos iš Susitariančiųjų Šalių teritoriją arba joje apsigyventi, pažeisdami tos Susitariančiosios Šalies įstatymus dėl užsieniečių atvykimo ir gyvenimo.

2. Jei Susitariančioji Šalis sužino apie šio straipsnio 1 dalyje minėtus veiksmus, pažeidžiančius kitos Susitariančiosios Šalies įstatymus, tai ji apie tai informuoja pastarąją.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis, prašanti kitos Susitariančiosios Šalies dėl savo įstatymų pažeidimų persekioti už šio straipsnio 1 dalyje minėtus veiksmus, privalo oficialiame pranešime arba kompetentingų institucijų pažymoje nurodyti, kokios teisės nuostatos buvo pažeistos.

7 SKYRIUS

ATSAKOMYBĖ UŽ PRIEGLOBŠČIO PRAŠYMŲ NAGRINĖJIMĄ*28 straipsnis*

Susitariančiosios Šalys patvirtina savo įsipareigojimus pagal 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvenciją dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu, be jokių geografinių šių dokumentų taikymo srities apribojimų ir savo pasiryžimą, taikant šiuos dokumentus, bendradarbiauti su Jungtinių Tautų Pabėgėlių reikalų vyriausiuoju komisaru.

29 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja išnagrinėti kiekvieną savo teritorijose užsieniečio pateiktą prieglobsčio prašymą.

2. Šis įsipareigojimas Susitariančiosios Šalies neįpareigoja leisti visiems prieglobsčio prašytojams atvykti į jos teritoriją arba ten pasilikti.

Kiekviena Susitariančioji Šalis pasilieka teisę, remdamasi savo teisės aktais ir savo tarptautiniais įsipareigojimais, neleisti prieglobsčio prašytojams atvykti arba juos išsiųsti į trečiąją valstybę.

3. Kad ir kuriai iš Susitariančiųjų Šalių užsienietis pateiktų prieglobsčio prašymą, už to prašymo nagrinėjimą yra atsakinga tik viena Susitariančioji Šalis. Ji nustatoma vadovaujantis 30 straipsnyje išdėstytais kriterijais.

4. Nepaisant šio straipsnio 3 dalies, kiekviena Susitariančioji Šalis pasilieka teisę dėl ypatingų priežasčių, ypač susijusių su nacionaline teise, nagrinėti prieglobsčio prašymą net ir tuo atveju, kai atsakomybė už jo nagrinėjimą pagal Konvenciją tenka kitai Susitariančiajai Šaliai.

30 straipsnis

1. Susitariančioji Šalis, atsakinga už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatoma taip:

a) Jei Susitariančioji Šalis prieglobsčio prašytojui yra išdavusi bet kurios rūšies vizą arba leidimą gyventi, ji yra atsakinga už to prašymo nagrinėjimą. Jei viza buvo išduota remiantis kitos Susitariančiosios Šalies leidimu, atsakinga yra leidimą davusi Susitariančioji Šalis.

b) Jei prieglobsčio prašytojui bet kurios rūšies vizą arba leidimą gyventi yra išdavusios dvi ar daugiau Susitariančiųjų Šalių, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, išdavusi vizą arba leidimą gyventi, kurių galiojimo laikas baigiasi paskiausiai.

c) Kol prieglobsčio prašytojas nėra išvykęs iš Susitariančiųjų Šalių teritorijų, a ir b punktuose apibrėžta atsakomybė išlieka net ir tuo atveju, kai bet kurios rūšies vizos ar leidimo gyventi galiojimo laikas yra pasibaigęs. Jei prieglobsčio prašytojas, jam išdavus vizą arba leidimą gyventi, išvyksta iš Susitariančiųjų Šalių teritorijų, šių dokumentų pagrindu nustatoma atsakomybė, kaip apibūdinta a ir b punktuose, jei pagal nacionalines nuostatas jų galiojimo laikas nėra pasibaigęs.

d) Jei Susitariančiosios Šalys prieglobsčio prašytojui netaiko vizos reikalavimo, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, per kurios išorines sienas tas prieglobsčio prašytojas atvyko į Susitariančiųjų Šalių teritorijas.

Kol bendra vizų politika nėra galutinai suderinta ir jei vizos reikalavimo prieglobsčio prašytojui netaiko tik kai kurios Susitariančiosios Šalys, atsižvelgiant į a, b ir c punktus, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, per kurios išorines sienas prieglobsčio prašytojas be vizos atvyko į Susitariančiųjų Šalių teritorijas.

Jei prieglobsčio prašymas yra pateiktas Susitariančiajai Šaliai, prieglobsčio prašytojui išdavusiai tranzitinę vizą, - nepaisant to, ar prieglobsčio prašytojo pasas buvo tikrinamas, ar ne, - ir jei tranzitinė viza buvo išduota po to, kai tranzito šalis per numatomas pasiekti Susitariančiosios Šalies konsulines ar diplomatinės atstovybes įsitikino, kad prieglobsčio prašytojas atitinka atvykimo į numatomą pasiekti Susitariančiąją Šalį sąlygas, už prašymo nagrinėjimą yra atsakinga numatoma pasiekti Susitariančioji Šalis.

e) Jei prieglobsčio prašytojas į Susitariančiųjų Šalių teritoriją atvyko neturėdamas vieno ar keleto kirsti sieną leidžiančių dokumentų, kuriuos nustatys Vykdomasis komitetas, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, per kurios išorines sienas prieglobsčio prašytojas atvyko į Susitariančiųjų Šalių teritorijas.

f) Jei užsienietis, kurio prieglobsčio prašymą jau nagrinėja viena iš Susitariančiųjų Šalių, pateikia naują prašymą, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, turinti pirmąjį prašymą.

g) Jei užsienietis, dėl kurio ankstesnio prieglobsčio prašymo kuri nors Susitariančioji Šalis jau yra priėmusi galutinį sprendimą, pateikia naują prašymą, atsakinga yra ankstesnį prašymą išnaginėjusi Susitariančioji Šalis, jei tas prieglobsčio prašytojas neišvyko iš Susitariančiųjų Šalių teritorijos.

2. Jei kuri nors Susitariančioji Šalis yra įsipareigojusi išnagrinėti prieglobsčio prašymą pagal 29 straipsnio 4 dalį, Susitariančioji Šalis, atsakinga pagal šio straipsnio 1 dalį, atleidžiama nuo įsipareigojimų.

3. Tais atvejais, kai Susitariančiosios Šalies negalima nustatyti remiantis šio straipsnio 1 ir 2 dalyse išdėstytais kriterijais, atsakinga yra Susitariančioji Šalis, kuriai buvo pateiktas prieglobsčio prašymas.

31 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys siekia kuo greičiau nustatyti, kuri Šalis yra atsakinga už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą.

2. Jei Susitariančiajai Šaliai, neatsakingai pagal 30 straipsnį, prieglobsčio prašymą pateikia jos teritorijoje gyvenantis užsienietis, ta Susitariančioji Šalis gali prašyti atsakingąją Susitariančiąją Šalį perimti prieglobsčio prašytojo savo atsakomybėn, kad tas prieglobsčio prašymas būtų išnagrinėtas.

3. Atsakingoji Susitariančioji Šalis privalo perimti šio straipsnio 2 dalyje nurodytą prieglobsčio prašytoją, jei toks prašymas pateikiamas

per šešis mėnesius nuo prieglobsčio prašymo pateikimo. Jei per tą laiką prašymas nebuvo pateiktas, už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą yra atsakinga ta Susitariančioji Šalis, kuriai buvo pateiktas prieglobsčio prašymas.

32 straipsnis

Už prieglobsčio prašymą atsakinga Susitariančioji Šalis jį nagrinėja pagal savo nacionalinės teisės aktus.

33 straipsnis

1. Jei prieglobsčio prašymo nagrinėjimo metu prieglobsčio prašytojas nelegaliai yra kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje, atsakingoji Susitariančioji Šalis privalo jį perimti.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, jei ta kita Susitariančioji Šalis prieglobsčio prašytojui yra išdavusi vienerius metus ar ilgiau galiojantį leidimą gyventi. Šiuo atveju atsakomybė už prašymo nagrinėjimą perkeliamą tai kitai Susitariančiajai Šaliai.

34 straipsnis

1. Atsakingoji Susitariančioji Šalis privalo perimti užsienietį, kurio prieglobsčio prašymas buvo galutinai atmestas ir kuris į kitos Susitariančiosios Šalies teritoriją atvyko neturėdamas leidimo ten gyventi.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, jei atsakingoji Susitariančioji Šalis išsiunčia tą užsienietį iš Susitariančiųjų Šalių teritorijų.

35 straipsnis

1. Susitariančioji Šalis, suteikusi užsieniečiui pabėgėlio statusą ir teisę apsigyventi, privalo imtis atsakomybės už to užsieniečio bet kurio šeimos nario prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, jei tie asmenys sutinka.

2. Taikant šio straipsnio 1 dalį, šeimos narys turi būti pabėgėlio situoktinis arba nesusituokęs aštuoniolikos metų neturintis vaikas, arba, jei pats prieglobsčio prašytojas yra nesusituokęs aštuoniolikos metų neturintis vaikas, – jo tėvas ar motina.

36 straipsnis

Kiekviena Susitariančioji Šalis, atsakinga už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, gali dėl humaniško paskatų, ypač dėl šeimyninių ar kultūrinių priežasčių, prašyti kitą Susitariančiąją Šalį perimti tą atsakomybę, jei to pageidauja prieglobsčio prašytojas. Susitariančioji Šalis, kuriai pateikiamas toks prašymas, savo nuožiūra sprendžia, ar jį galima patenkinti.

37 straipsnis

1. Susitariančiųjų Šalių kompetentingos institucijos kiek įmanoma anksčiau praneša viena kitai apie:

- a) visas naujas taisykles arba priemones, priimtas prieglobsčio ar prieglobsčio prašytojų tvarkymą reglamentuojančiais teisės aktais, ne vėliau kaip iki jų įsigaliojimo;
- b) statistinius duomenis apie kiekvieną mėnesį atvykusius prieglobsčio prašytojus, nurodant svarbiausias kilmės šalis ir sprendimus dėl prieglobsčio prašymų, jei jie jau priimti;
- c) tam tikrų kategorijų prieglobsčio prašytojų atsiradimą ar ženklų padidėjimą ir bet kurią kitą informaciją šiuo klausimu;
- d) bet kuriuos esminius sprendimus prieglobsčio teisės srityje.

2. Susitariančiosios Šalys taip pat siekia glaudžiai bendradarbiauti rinkdamos informaciją apie padėtį prieglobsčio prašytojų kilmės šalyse, kad galėtų ją kartu įvertinti.

3. Susitariančiosios Šalys turi laikytis kiekvieno Susitariančiosios Šalies nurodymo dėl konfidencialaus jos pateiktos informacijos tvarkymo.

38 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis kiekvienai kitai Susitariančiajai Šaliai jos prašymu pateikia bet kurią turimą informaciją apie prieglobsčio prašytoją, kuri būtina siekiant:

- nustatyti Susitariančiąją Šalį, atsakingą už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą,
- išnagrinėti prieglobsčio prašymą,
- įvykdyti šiame skyriuje numatytus įsipareigojimus.

2. Tokia informacija gali būti tik apie:

- a) asmens tapatybę (pavardė, vardas, ankstesnės pavardės ir vardai, pravardės arba slapyvardžiai, gimimo data ir vieta, dabartinė ir ankstesnės prieglobsčio prašytojo pilietybės bei prireikus – duomenys apie prieglobsčio prašytojo šeimos narius);
- b) asmens tapatybės ir kelionės dokumentus (numeriai, galiojimo laikas, išdavimo datos, išdavusių institucijų pavadinimai, išdavimo vieta ir pan.);
- c) kitus prieglobsčio prašytojo tapatybei nustatyti reikalingus duomenis;

- d) asmens gyvenamąsias vietas ir kelionių maršrutus;
- e) Susitariančiosios Šalies leidimus gyventi ar vizas;
- f) vietą, kurioje buvo pateiktas prieglobsčio prašymas;
- g) prirėkus – bet kurio ankstesnio prieglobsčio prašymo pateikimo datą, dabartinio prieglobsčio prašymo pateikimo datą, prašymo nagrinėjimo etapą ir priimtą sprendimą.

3. Be to, Susitariančioji Šalis gali prašyti kitos Susitariančiosios Šalies pranešti jai motyvus, kuriais prieglobsčio prašytojas grindė prašymą, ir atitinkamais atvejais – dėl to prieglobsčio prašytojo priimto sprendimo motyvus. Prašoma Susitariančiosios Šalies apsvarsto, ar ji gali patenkinti tokį prašymą. Pranešti tokią informaciją paprastai galima tik prieglobsčio prašytojui sutikus.

4. Informacija keičiamasi Susitariančiosios Šalies prašymu ir tik tarp kiekvienos Susitariančiosios Šalies paskirtų institucijų, apie kurias buvo pranešta Vykdomajam komitetui.

5. Perduota informacija gali būti naudojama tik šio straipsnio 1 dalyje nurodytiems tikslams. Ši informacija gali būti perduodama tik institucijoms ir teismams, atsakingiems už:

- Susitariančiosios Šalies, atsakingos už prieglobsčio prašymo nagrinėjimą, nustatymą,
- prieglobsčio prašymo nagrinėjimą,
- šiame skyriuje nurodytų įsipareigojimų vykdymą.

6. Informaciją siunčianti Susitariančioji Šalis užtikrina, kad ji būtų tiksli ir naujausia.

Jei paaiškėja, kad Susitariančioji Šalis pateikė netikslią informaciją arba informaciją, kurios nereikėtų perduoti, ji apie tai nedelsdama praneša ją gavusioms Susitariančiosioms Šalims. Jos privalo tą informaciją ištaisyti arba sunaikinti.

7. Prieglobsčio prašytojai turi teisę paprašę gauti apie save perduodamą informaciją, jei tokia informacija yra.

Jei jie nusprendžia, kad tokia informacija yra netiksli arba kad ji neturėtų būti perduodama, jie turi teisę reikalauti ją ištaisyti arba sunaikinti. Ištaisymai daromi laikantis šio straipsnio 6 dalies.

8. Kiekviena Susitariančioji Šalis registruoja siunčiamą ir gaunamą informaciją.

9. Perduota informacija saugoma tol, kol pasiekiami tikslai, kuriais ji buvo siunčiama. Atitinkama Susitariančioji Šalis tinkamu laiku įvertina, ar reikia ją toliau saugoti.

10. Visais atvejais taip perduotai informacijai taikoma bent tokia apsauga, kokia panašiai informacijai yra numatyta gaunančiosios Susitariančiosios Šalies įstatymuose.

11. Jei informacija yra tvarkoma ne automatizuotai, o kitais būdais, Susitariančiosios Šalys imasi reikiamų priemonių, kad šio straipsnio nuostatų laikymasis būtų veiksmingai kontroliuojamas. Jei Susitariančioji Šalis turi šio straipsnio 12 dalyje nurodytą instituciją, ji gali jai pavesti kontroliuoti.

12. Jei viena ar keletas Susitariančiųjų Šalių nori kompiuterizuoti šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytą informaciją arba jos dalį, tai daryti galima tik tuo atveju, kai atitinkamos Susitariančiosios Šalys yra priėmusios tokiame duomenų tvarkymui taikomus įstatymus, įgyvendinančius 1981 m. sausio 28 d. Europos Tarybos konvenciją dėl asmenų apsaugos ryšium su asmens duomenų automatizuotu tvarkymu, ir jei jos yra pavesusios atitinkamam nacionaliniam dariniui vykdyti nepriklausomą pagal šią Konvenciją perduotų duomenų tvarkymo ir naudojimo kontrolę.

III ANTRAŠTINĖ DALIS POLICIJA IR SAUGUMAS

1 SKYRIUS POLICIJOS BENDRADARBIAVIMAS

39 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja užtikrinti, kad jų policijos įstaigos pagal nacionalinės teisės aktus ir joms suteiktus įgaliojimus viena kitai padės užkirsti kelią nusikalstamoms veikoms ir jas nustatyti, jei pagal nacionalinius teisės aktus tokio pagalbos

prašymo nereikia pateikti per teismo institucijas ir jei tas prašymas arba jo vykdymas nėra susijęs su tuo, kad prašymą gavusi Susitariančioji Šalis turės taikyti prievartos priemones. Jei prašymą gavusi policijos įstaiga neturi teisės jo patenkinti, ji perduoda jį kompetentingoms institucijoms.

2. Raštišką informaciją, kurią prašymą gavusi Susitariančioji Šalis perduoda pagal šio straipsnio 1 dalį, prašymą pateikusi

Susitariančioji Šalis gali panaudoti kaip inkriminuojamo nusikaltimo įrodymą tik gavusi prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies kompetentingų teismo institucijų sutikimą.

3. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytais pagalbos prašymais ir atsakymais į tokius prašymus gali keistis Susitariančiųjų Šalių centrinės žinybos, atsakingos už tarptautinių policijos bendradarbiavimą. Kai prašymo negalima pateikti iš anksto taikant šią procedūrą, prašymą pateikiančios Susitariančiosios Šalies policijos įstaigos gali jį tiesiogiai adresuoti prašymą gaunančios Susitariančiosios Šalies kompetentingoms institucijoms, o šios gali į jį tiesiogiai atsakyti. Tokiais atvejais prašymą pateikusi policijos įstaiga apie savo tiesioginį prašymą nedelsdama informuoja prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies centrinę žinybą, atsakingą už tarptautinių policijos bendradarbiavimą.

4. Bendradarbiavimą pasienio rajonuose gali reglamentuoti Susitariančiųjų Šalių kompetentingų ministrų susitarimai.

5. Šio straipsnio nuostatos nekliudo išsamesniems esamiems ir būsimiems dvišaliams Susitariančiųjų Šalių, turinčių bendrą sieną, susitarimams. Susitariančiosios Šalys informuoja viena kitą apie tokius susitarimus.

40 straipsnis

1. Vienos Susitariančiosios Šalies pareigūnai, kurie, tirdami nusikalstamą veiką, savo šalyje seka asmenį, įtariamą dalyvavus padarant nusikaltimą, dėl kurio gali būti taikoma ekstradicija, turi teisę tęsti sekimą kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje, jei ši leidžia tai daryti atsiliepdama į iš anksto pateiktą pagalbos prašymą. Leidimas gali būti siejamas su tam tikromis sąlygomis.

Pateikus prašymą, sekimas gali būti patikėtas Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje jis atliekamas, pareigūnams.

Šio straipsnio šios dalies pirmojoje pastraipoje minimas pagalbos prašymas turi būti siunčiamas kiekvienos iš Susitariančiųjų Šalių paskirtai įstaigai, turinčiai įgaliojimus duoti arba perduoti prašomą leidimą.

2. Ypatingos skubos atveju, kai neįmanoma iš anksto paprašyti kitos Susitariančiosios Šalies leidimo, pareigūnai gali toliau tęsti asmens, įtariamo padarius šio straipsnio 7 dalyje išvardytas nusikalstamas veikas, sekimą už savo valstybės sienų, jei laikomasi šių sąlygų:

a) Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje sekimą reikia tęsti, pagal šio straipsnio 5 dalį paskirtai įstaigai turi būti nedelsiant, dar tebevykstant sekimui, pranešta apie sienos perėjimą;

b) nedelsiant pagal šio straipsnio 1 dalį pateikiamas pagalbos prašymas, kuriame nurodomos sienos perėjimo be išankstinio leidimo priežastys.

Sekimas nutraukiamas, jei to reikalauja Susitariančioji Šalis, kurios teritorijoje vyksta sekimas, gavusi a punkte nurodytą pranešimą ir b punkte nurodytą prašymą, arba jei praėjus penkioms valandoms nuo sienos perėjimo nebuvo gauta leidimo.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytas sekimas atliekamas paisant šių bendrų sąlygų:

a) Sekimą atliekantys pareigūnai privalo laikytis šio straipsnio nuostatų ir Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje jie veikia, įstatymų; jie privalo vykdyti vietinių kompetentingų institucijų nurodymus.

b) Išskyrus šio straipsnio 2 dalyje apibūdintas situacijas, pareigūnai sekimo metu turi turėti su savimi dokumentą, patvirtinantį, jog leidimas buvo išduotas.

c) Sekimą atliekantys pareigūnai privalo bet kada galėti įrodyti, kad jie veikia eidami tarnybines pareigas.

d) Sekimą atliekantys pareigūnai sekimo metu gali su savimi turėti tarnybinį ginklą, išskyrus atvejus, kai prašymą gavusi Susitariančioji Šalis tam prieštarauja; naudoti ginklą leidžiama tik teisėtos savigynos atvejais.

e) Įeiti į privačius namus ir ne visiems atviras vietas draudžiama.

f) Sekimą atliekantys pareigūnai sekamo asmens negali nei sulaukyti, nei suimti.

g) Apie kiekvieną operaciją turi būti pranešama Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje jos vyksta, institucijoms; sekimą atliekantiems pareigūnams gali prireikti prisistatyti asmeniškai.

h) Susitariančiosios Šalies, iš kurios buvo atvykę sekimą atliekantys pareigūnai, institucijos, Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje vyko sekimas, institucijų prašymu padeda po operacijos, kurioje jie dalyvavo, atlikti tyrimą, taip pat ir teismo procesinius veiksmus.

4. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minėti pareigūnai yra:

- Belgijos Karalystėje: „police judiciaire près les Parquets“ (Prokuratūrai pavaldžios kriminalinės policijos), „gendarmerie“ ir „police communale“ (municipalinės policijos) pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 6 dalyjenurodytuose

- dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingų ir pavojingų atliekų vežimo;
- Vokietijos Federacinėje Respublikoje: „Polizei des Bundes und der Länder“ (Federalinės ir žemių policijos) pareigūnai, taip pat „Zollfahndungsdienst“ (muitinės tyrimų tarnybos) pareigūnai, kaip pagalbiniai prokuratūros pareigūnai, tik pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingų ir pavojingų atliekų vežimo;
  - Prancūzijos Respublikoje: nacionalinės policijos ir nacionalinės „gendarmerie“ kriminalinės policijos pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 6 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingų ir pavojingų atliekų vežimo;
  - Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje: „gendarmerie“ ir policijos pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 6 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingų ir pavojingų atliekų vežimo;
  - Nyderlandų Karalystėje: „Rijkspolitie“ (nacionalinės policijos) ir „Gemeentepolitie“ (municipalinės policijos) pareigūnai, taip pat mokesčių inspekcijos ir tyrimų institucijų pareigūnai, atsakingi už importo muitus ir akcizus, šio straipsnio 6 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingų ir pavojingų atliekų vežimo.
5. Šio straipsnio 1 ir 2 dalyse minėta įstaiga yra:
- Belgijos Karalystėje: „Commissariat général de la Police judiciaire“ (Kriminalinės policijos generalinis komisariatas),
  - Vokietijos Federacinėje Respublikoje: „Bundeskriminalamt“ (Federalinė kriminalinė tarnyba),
  - Prancūzijos Respublikoje: „Direction centrale de la Police judiciaire“ (Kriminalinės policijos centrinė direkcija),
  - Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje: „Procureur général d'Etat“ (Generalinis prokuroras),
  - Nyderlandų Karalystėje: „Landelijk Officier van Justitie“ (valstybės prokuroras), atsakingas už sekimą už valstybės ribų.
6. Susitariančiosios Šalys gali dvišaliu pagrindu išplėsti šio straipsnio taikymo sritį ir imtis papildomų priemonių dėl jo taikymo.
7. Šio straipsnio 2 dalyje minėtas sekimas leistinas tik tais atvejais, kai jis yra susijęs su viena iš šių nusikalstamų veikų:
- tyčiniu nužudymu,
  - netyčiniu nužudymu,
  - išžaginiu,
  - tyčiniu padegimu,
  - pinigų klastojimu,
  - vagyste įsilaužiant sunkinančiomis aplinkybėmis ir plėšimu bei vogto turto slėpimu,
  - turto prievartavimu,
  - žmonių pagrobimu ir įkaitų ėmimu,
  - prekyba žmonėmis,
  - neleistina prekyba narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis,
  - įstatymų dėl ginklų ir sprogmenų pažeidimu,
  - tyčine žala naudojant sprogmenis,
  - neleistinu nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimu.
- 41 straipsnis
1. Vienos Susitariančiosios Šalies pareigūnams, savo šalyje persekiojantiems asmenį, užkluptą darant ar dalyvaujant darant šio straipsnio 4 dalyje nurodytas nusikalstamas veikas, leidžiama persekiojimą kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje tęsti be tos Šalies išankstinio leidimo, jei dėl ypatingos reikalo skubos prieš patenkant į tą teritoriją kitos Susitariančiosios Šalies kompetentingoms institucijoms nebuvo galima pranešti vienu iš 44 straipsnyje nurodytų būdų arba jei šių institucijų pareigūnai negali laiku atvykti į reikiamą vietą, kad perimtų persekiojimą.
- Ta pati nuostata taikoma ir tais atvejais, kai persekiojamas asmuo yra pabėgęs iš laikinojo įkalinimo arba laisvės atėmimo bausmės atlikimo vietos.
- Persekiojantys pareigūnai, kirtę valstybės sieną, nedelsdami susiekia su Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje persekiojimas turi vykti, kompetentingomis institucijomis. Susitariančiąjai Šaliai, kurios teritorijoje vyksta persekiojimas, pareikalavus, jis tuojau nutraukiamas. Persekiojančių pareigūnų prašymu vietinės kompetentingos institucijos sulauko persekiojamą asmenį, kad galėtų nustatyti asmens tapatybę arba jį suimti.

2. Persekiojant už valstybės ribų taikomas vienas iš toliau nurodytų veikimo būdų, apibrėžiamas šio straipsnio 9 dalyje numatytoje deklaracijoje:

- a) persekiojantys pareigūnai neturi teisės sulaikyti persekiojamo asmens;
- b) jei nereikalaujama nutraukti persekiojimo anapus sienos ir jei vietinės kompetentingos institucijos negali pakankamai operatyviai įsikišti, persekiojantys pareigūnai gali sulaikyti persekiojamą asmenį ir laikyti jį tol, kol Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje vyksta persekiojimas, pareigūnai, kuriems turi būti nedelsiant pranešta, galės nustatyti to asmens tapatybę arba jį suimti.

3. Persekiojant už valstybės ribų pagal šio straipsnio 1 ir 2 dalies nuostatas taikomas vienas iš toliau nurodytų veikimo būdų, apibrėžiamas šio straipsnio 9 dalyje numatytoje deklaracijoje:

- a) kirtus sieną, persekiojama tik tam tikroje teritorijoje arba tam tikrą laiką, ir tai nustatoma deklaracijoje;
- b) persekiojimui netaikomi jokie vietos ar laiko apribojimai.

4. Šio straipsnio 9 dalyje numatytoje deklaracijoje Susitariančiosios Šalys šio straipsnio 1 dalyje minėtas nusikalstamas veikas apibrėžia vienu iš šių būdų:

- a) Nusikalstamų veikų sąrašas:

- tyčinis nužudymas,
- netyčinis nužudymas,
- išžaginimas,
- tyčinis padegimas,
- pinigų klastojimas,
- vagystė įsilaužiant sunkinančiomis aplinkybėmis ir plėšimas bei vogto turto slėpimas,
- turto prievartavimas,
- žmonių pagrobimas ir įkaitų ėmimas,
- prekyba žmonėmis,
- neleistina prekyba narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis,

— įstatymų dėl ginklų ir sprogmenų pažeidimas,

— tyčinė žala naudojant sprogmenis,

— neleistinas nuodingųjų ir pavojingų medžiagų vežimas,

— pasišalinimas iš eismo įvykio vietos nukentėjusiųjų mirties ar sunkaus sužalojimo atvejais.

- b) Nusikalstamos veikos, dėl kurių išduodama.

5. Persekiojant už valstybės ribų galima tik laikantis šių bendrų sąlygų:

- a) Persekiojantys pareigūnai privalo laikytis šio straipsnio nuostatų ir Susitariančiosios Šalies, kurioje jie veikia, įstatymų; jie privalo vykdyti vietinių kompetentingų institucijų nurodymus.
- b) Persekiojama tik kertant sausumos sienas.
- c) Įeiti į privačius namus ir ne visiems atviras vietas draudžiama.
- d) Persekiojantys pareigūnai turi būti aiškiai atpažįstami pagal uniformą, raištį ant rankovės arba papildomą įrangą ant automobilių; draudžiama vilkėti civilio drabužius ir naudoti užmaskuotus automobilius be pirmiau minėtų atpažinimo ženklų; persekiojantys pareigūnai turi bet kada galėti įrodyti, kad jie veikia eidami tarnybines pareigas.
- e) Persekiojantys pareigūnai gali su savimi turėti tarnybinių ginklų; naudoti ginklą leidžiama tik teisėtos savignos atvejais.
- f) Sulaikius persekiojamą asmenį taip, kaip nustatyta šio straipsnio 2 dalies b punkte, kad jį būtų galima perduoti vietinėms kompetentingoms institucijoms, tą asmenį saugumo sumetimais galima apieškoti; vežant jam gali būti uždedami antrankiai; persekiojamo asmens su savimi turimi daiktai gali būti konfiskuoti.
- g) Po kiekvienos šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalyse nurodytos operacijos persekiojantys pareigūnai atvyksta į Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje jie veikė, vietines kompetingas institucijas ir praneša apie savo veiklą; tų institucijų prašymu jie pasilieka jų žinioje, kol pakankamai paaiškėja su jų veikimu susijusios aplinkybės; ši sąlyga taikoma net ir tuo atveju, kai persekiojamas asmuo nebuvo suimtas.
- h) Susitariančiosios Šalies, iš kurios atvyko persekiojantys pareigūnai, institucijos Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje vyko persekiojimas, prašymu padeda po operacijos, kurioje jie dalyvavo, atlikti tyrimą, taip pat ir teismo procesinius veiksmus.

6. Asmuo, kurį vietinės kompetentingos institucijos suėmė taip, kaip numatyta šio straipsnio 2 dalyje, gali būti laikomas apklausa, kad ir kokia būtų to asmens pilietybė. *Mutatis mutandis* taikomos atitinkamos nacionalinės teisės normos.

Jei tas asmuo nėra Susitariančiosios Šalies, kurioje jis buvo suimtas, pilietis, jis paleidžiamas ne vėliau kaip praėjus šešioms valandoms nuo suėmimo, neįskaitant valandų nuo vidurnakčio iki 9 valandos ryto, išskyrus tuos atvejus, kai vietinės kompetentingos institucijos yra anksčiau kokia nors forma gavusios prašymą dėl to asmens laikino suėmimo, kad jis būtų išduotas kitai valstybei.

7. Šio straipsnio pirmesnėse dalyse minėti pareigūnai yra:

— Belgijos Karalystėje: „police judiciaire près les Parquets“ (prokuratūrai pavaldžios kriminalinės policijos), „gendarmerie“ ir „police communale“ (municipalinės policijos) pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 10 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimo,

— Vokietijos Federacinėje Respublikoje: „Polizeien des Bundes und der Länder“ (Federalinės ir žemių policijos) pareigūnai, taip pat „Zollfahndungsdienst“ (muitinės tyrimų tarnybos) pareigūnai, kaip pagalbiniai prokuratūros pareigūnai, tik pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimo,

— Prancūzijos Respublikoje: nacionalinės policijos ir nacionalinės „gendarmerie“ kriminalinės policijos pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 10 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimo,

— Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje: „gendarmerie“ ir policijos pareigūnai, taip pat muitinės pareigūnai šio straipsnio 10 dalyje nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimo,

— Nyderlandų Karalystėje: „Rijkspolitie“ (nacionalinės policijos) ir „Gemeentepolitie“ (municipalinės policijos) pareigūnai, taip pat mokesčių inspekcijos ir tyrimų institucijų pareigūnai, atsakingi už importo muitus ir akcizus, šio straipsnio 10 dalyje

nurodytuose dvišaliuose susitarimuose nustatytais sąlygomis pagal savo įgaliojimus dėl neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis, prekybos ginklais ir sprogmenimis bei neleistino nuodingųjų ir pavojingų atliekų vežimo.

8. Atitinkamoms Susitariančiosioms Šalims šis straipsnis taikomas atsižvelgiant į 1962 m. birželio 27 d. Beniliukso sutartį dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu.

9. Pasirašydama šią Konvenciją, kiekviena Susitariančioji Šalis pateikia deklaraciją, kurioje, remdamasi šio straipsnio 2, 3 ir 4 dalimis, kiekvienai iš Susitariančiųjų Šalių, su kuriomis turi bendrą sieną, nustato persekiojimo už valstybės ribų savo teritorijoje tvarką.

Susitariančioji Šalis gali bet kuriuo metu pakeisti savo deklaraciją kita, jei ši neriboja ankstesnės deklaracijos taikymo srities.

Kiekviena deklaracija parengiama pasikonsultavus su kiekviena iš atitinkamų Susitariančiųjų Šalių ir siekiant, kad abiejose vidaus sienų pusėse būtų nustatyta lygiavertė tvarka.

10. Susitariančiosios Šalys dvišalių susitarimų pagrindu gali išplėsti šio straipsnio 1 dalies taikymo sritį ir priimti papildomas nuostatas šiam straipsniui įgyvendinti.

42 straipsnis

40 ir 41 straipsniuose nurodytų operacijų metu kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje veikiančios pareigūnai yra prilyginami tos Susitariančiosios Šalies pareigūnams, jei jie tampa nusikalstamų veikų aukomis arba jas padaro.

43 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalies pareigūnams pagal šios Konvencijos 40 ir 41 straipsnius veikiant kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje, pirmoji Susitariančioji Šalis atsako už operacijų metu jų padarytą žalą pagal Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje jie veikia, įstatymus.

2. Susitariančioji Šalis, kurios teritorijoje buvo padaryta šio straipsnio 1 dalyje minėta žala, tokią žalą atlygina taip, kaip ji turėtų būti atlyginta, jei ją būtų padarę jos pačios pareigūnai.

3. Susitariančioji Šalis, kurios pareigūnai padarė žalą kokiam nors asmeniui kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje, atlygina pastarajai sumokėdama visą sumą, kurią ši yra sumokėjusi nukentėjusiesiems arba asmenims, turintiems teisę ją gauti jų vardu.

4. Nesuvaržydama naudojimosi savo teisėmis trečiųjų asmenų atžvilgiu ir išskyrus tai, kas numatyta šio straipsnio 3 dalyje, kiekviena Susitariančioji Šalis šio straipsnio 1 dalyje nurodytu atveju nereikalauja atlyginti nuostolių, kuriuos jai padarė kita Susitariančioji Šalis.

44 straipsnis

1. Laikydamosi atitinkamų tarptautinių susitarimų ir atsižvelgdamos į vietos sąlygas bei technines galimybes, Susitariančiosios Šalys, pirmiausia pasienio rajonuose, įrengia telefono, radijo bei telekso linijas ir kitas tiesioginio ryšio priemones, kad palengvintų policijos ir muitinių bendradarbiavimą, pirmiausia kad būtų laiku perduodama informacija sekimo ir persekiojimo už valstybės ribų tikslais.

2. Be šių neatidėliotinų priemonių, jos visų pirma išnagrinėja tokias galimybes:

- a) keistis įranga arba skirti ryšių palaikymo pareigūnus, aprūpintus atitinkama radijo įranga;
- b) pasienio rajonuose plėsti naudojamų radijo dažnių diapazoną;
- c) užmegzti bendrus ryšius tarp tuose pačiuose rajonuose dirbančių policijos ir muitinių tarnybų;
- d) derinti jų ryšių įrangos įsigijimo programas, kad būtų sukurtos standartizuotos ir suderinamos komunikacijų sistemos.

45 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja imtis reikiamų priemonių, siekdamos užtikrinti, kad:

- a) apgyvendinimo įstaigų vadovai arba jų įgalioti asmenys pasirūpintų, kad jose apgyvendinti užsieniečiai, įskaitant kitų Susitariančiųjų Šalių ir kitų Europos Bendrijų valstybių narių piliečius, išskyrus kartu su jais atvykusius sutuoktinius ar nepilnamečius vaikus arba kelionės grupių narius, asmeniškai užpildytų ir pasirašytų registracijos korteles bei patvirtintų savo tapatybę pateikdami galiojantį asmens tapatybės dokumentą;
- b) užpildytos registracijos kortelės bus laikomos, kad būtų pateiktos arba nusiųstos kompetentingoms institucijoms, kai jų joms prireiks grėsmei pašalinti, baudžiamiesiems tyrimams arba asmenų dingimo aplinkybėms ir nelaimių aukoms išaiškinti, jeigu nacionalinės teisės aktai nenumato kitaip.

2. Šio straipsnio 1 dalis *mutatis mutandis* taikoma asmenims, apsistojusiems bet kuriose komerciškai nuomojamose apgyvendinimo vietose, būtent palapinėse, gyvenamosiose priekabose ir laivuose.

46 straipsnis

1. Konkrečiais atvejais kiekviena Susitariančioji Šalis, vadovaudamasi savo teisės aktais, ir negavusi prašymo gali siųsti atitinkamai Susitariančiajai Šaliai bet kurią informaciją, kuri gali būti svarbi jai kovojant su būsima nusikaltimais ir užkertant kelią nusikaltimams ar grėsmei viešajai tvarkai ir visuomenės saugumui.

2. Informacija keičiamasi nepažeidžiant 39 straipsnio 4 dalyje nurodytų susitarimų dėl bendradarbiavimo pasienio rajonuose per paskirtą centrinę instituciją. Ypatingos skubos atvejais keistis informacija pagal šį straipsnį atitinkami policijos skyriai gali tiesiogiai, jeigu nacionalinės teisės nuostatos nenumato kitaip. Centrinė institucija kuo greičiau informuojama apie tai.

47 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalis gali sudaryti dvišalius susitarimus dėl vienos Susitariančiosios Šalies ryšių palaikymo pareigūnų komandiravimo nurodytam ar nenurodytam laikui į kitos Susitariančiosios Šalies policijos įstaigas.

2. Ryšių palaikymo pareigūnų komandiravimo ribotam ar neribotam laikui tikslas - plėtoti ir spartinti Susitariančiųjų Šalių bendradarbiavimą, pirmiausia padedant:

- a) bet kuria forma keistis informacija kovojant su nusikalstamumu prevencijos ir teisėsaugos priemonėmis;
- b) vykdyti prašymus dėl policijos ir teismų savitarpio bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose;
- c) institucijoms, atsakingoms už išorinių sienų stebėjimą, atlikti savo užduotis.

3. Ryšių palaikymo pareigūnų užduotis - teikti konsultacijas ir pagalbą. Jie neturi įgaliojimų savarankiškai imtis policijos veiksmų. Jie teikia informaciją ir savo pareigas eina pagal juos komandiravusios Susitariančiosios Šalies ir Susitariančiosios Šalies, į kurią jie yra komandiruoti, jiems duotus nurodymus. Jie sistemingai atsiskaito policijos skyriams, į kurių yra komandiruoti, vadovui.

4. Susitariančiosios Šalys gali sudaryti dvišalius ar daugiašalius susitarimus, pagal kuriuos kurios nors Susitariančiosios Šalies

ryšių palaikymo pareigūnai, komandiruoti į trečiąsias valstybes, gali atstovauti ir vienos arba daugiau kitų Susitariančiųjų Šalių interesams. Pagal tokius susitarimus į trečiąsias valstybes komandiruoti ryšių palaikymo pareigūnai, paprašyti arba savo iniciatyva, teikia informaciją kitoms Susitariančiosioms Šalims ir, neviršydami savo įgaliojimų, atlieka pavedimus tokių Šalių vardu. Susitariančiosios Šalys informuoja viena kitą apie savo ketinimus dėl ryšių palaikymo pareigūnų komandiravimo į trečiąsias valstybes.

2 SKYRIUS

SAVITARPIO PAGALBA BAUDŽIAMOSIOSE BYLOSE

48 straipsnis

1. Šio skyriaus nuostatos yra skirtos papildyti 1959 m. balandžio 20 d. Europos konvenciją dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, taip pat Susitariančiųjų Šalių, kurios yra Beniliukso ekonominės sąjungos narės, santykiams - 1962 m. birželio 27 d. Beniliukso sutartį dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu, ir palengvinti šių dokumentų taikymą.

2. Šio straipsnio 1 dalis neturi įtakos tarp Susitariančiųjų Šalių galiojančių dvišalių susitarimų platesnių nuostatų taikymui.

49 straipsnis

Savitarpio pagalba taip pat teikiama:

- a) administracinių institucijų iškeltose bylose dėl veikų, už kurias pagal vienos iš dviejų arba abiejų Susitariančiųjų Šalių įstatymus baudžiama kaip už teisės normų pažeidimus ir dėl kurių gali būti priimtas sprendimas nagrinėti bylą teisme, turinčiame jurisdikciją visų pirma baudžiamosioms byloms;
- b) bylose dėl žalos atlyginimo už neteisėtą baudžiamąjį persekiojimą arba apkaltinamąjį nuosprendį;
- c) nagrinėjant malonės teikimo bylas;
- d) nagrinėjant civilinius ieškinius baudžiamosiose bylose, jeigu tik baudžiamųjų bylų teismas dar nėra priėmęs galutinio sprendimo toje baudžiamojoje byloje;
- e) įteikiant teismo dokumentus dėl teismo nuosprendžio ar prevencinės priemonės vykdymo, baudos skyrimo ar teismo išlaidų apmokėjimo;

- f) taikant priemones, susijusias su teismo nuosprendžio priėmimo, bausmės arba prevencinės priemonės vykdymo atidėjimu, lygtiniu paleidimu arba nuosprendžio ar prevencinės priemonės vykdymo sustabdymu.

50 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys išsipareigoja viena kitai teikti pagal 48 straipsnyje minėtą konvenciją ir sutartį savitarpio pagalbą tiriant savo įstatymų ir kitų teisės aktų dėl akcizų, pridėtinės vertės mokesčio ir muitų pažeidimus. Muitų nuostatos - tai taisyklės, nustatytos 1967 m. rugsėjo 7 d. Belgijos, Vokietijos Federacinės Respublikos, Prancūzijos, Italijos, Liuksemburgo ir Nyderlandų konvencijos dėl muitinių administracijos savitarpio pagalbos 2 straipsnyje ir 1981 m. gegužės 19 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1468/81 2 straipsnyje.

2. Prašymai, susiję su akcizų nesumokėjimu, negali būti atmesti motyvuojant tuo, kad prašymą gavusi šalis prašyme nurodytoms prekėms akcizų netaiko.

3. Iš prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies gautą informaciją arba įrodymus prašymą pateikusi Susitariančioji Šalis gali perduoti ar naudoti prašyme nenurodytiems tyrimo, persekiojimo ar proceso tikslams tik gavusi išankstinį prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies sutikimą.

4. Teikti šiame straipsnyje numatytą savitarpio pagalbą galima atsisakyti tais atvejais, kai tariamai sumažinta ar nesumokėta maito mokesčio suma yra mažesnė kaip 25 000 ekiu arba neleistinai įvežtų ar išvežtų prekių apytikrė vertė yra mažesnė kaip 100 000 ekiu, nebent dėl konkrečių aplinkybių arba kaltinamojo tapatybės prašymą pateikusiai Susitariančiajai Šaliai ta byla atrodo labai svarbi.

5. Šio straipsnio nuostatos taip pat taikomos, kai prašoma savitarpio pagalba yra susijusi su veikomis, už kurias baudžiama tik bauda administracinių institucijų iškeltaje byloje dėl teisės normų pažeidimų, jeigu pagalbos prašymą pateikia teisminė institucija.

51 straipsnis

Susitariančiosios Šalys teismo pavedimams kratai ar poėmiui atlikti gali kelti tik šias sąlygas:

- a) už teismo pavedimuose nurodytą veiką pagal abiejų Susitariančiųjų Šalių įstatymus baudžiama ne mažesne kaip maksimalaus dydžio šešių mėnesių laisvės atėmimo ar laisvės apribojimo bausme arba pagal vienos iš Susitariančiųjų Šalių įstatymą baudžiama lygiaverte bausme, o pagal kitos

Susitariančiosios Šalies įstatymą laikoma teisės normų pažeidimu, už kurį atsakomybėn traukia administracinės institucijos ir dėl kurio gali būti priimtas sprendimas nagrinėti bylą teisme, teisingame visų pirma baudžiamosioms byloms;

b) teismo pavedimų vykdymas neprieštarauja prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies įstatymams.

52 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis procesinius dokumentus asmenims, esantiems kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje, gali siųsti tiesiogiai paštu. Susitariančiosios Šalys Vykdomajam komitetui nusiunčia galimų šiuo būdu siųsti dokumentų sąrašą.

2. Jei manoma, kad gavėjas nemoka kalbos, kuria dokumentas parašytas, tas dokumentas arba bent svarbiausios jo ištraukos turi būti išverstos į Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje yra gavėjas, kalbą ar vieną iš jos kalbų. Jei dokumentą siunčiančiai institucijai žinoma, kad gavėjas moka tik kokią kitą kalbą, tas dokumentas arba bent svarbiausios jo ištraukos turi būti išverstos į tą kalbą.

3. Ekspertams ar liudytojams, kurie pagal jiems paštu nusiųstą teismo šaukimą neatvyko į teismą, netaikomos jokios bausmės ar suvaržymo priemonės, net jeigu tame teismo šaukime ir yra perspėjimas dėl bausmės, nebent vėliau jie savo noru atvyksta į prašymą patekusios Susitariančiosios Šalies teritoriją ir ten vėl gauna deramai įformintą šaukimą. Institucijos, siunčiančios teismo šaukimą paštu, užtikrina, kad jame nebūtų perspėjimo dėl bausmės. Ši nuostata nepažeidžia 1962 m. birželio 27 d. Benilukso sutarties dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu, 34 straipsnio.

4. Jei už veiką, dėl kurios pateiktas pagalbos prašymas, pagal abiejų Susitariančiųjų Šalių įstatymus baudžiama dėl to, kad ji laikoma teisės normų pažeidimu, už kurį atsakomybėn traukia administracinės institucijos ir dėl kurio gali būti priimtas sprendimas nagrinėti bylą teisme, teisingame visų pirma baudžiamosioms byloms, tai siunčiant procesinius dokumentus iš esmės turi būti taikoma šio straipsnio 1 dalyje apibūdinta tvarka.

5. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, procesiniai dokumentai gali būti per prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies teismines institucijas siunčiami tais atvejais, kai gavėjo adresas nežinomas arba kai prašymą gavusi Susitariančioji Šalis reikalauja dokumentą įteikti asmeniškai.

53 straipsnis

1. Pagalbos prašymus teisminės institucijos gali tiesiogiai perduoti viena kitai ir tais pačiais kanalais gauti į juos atsakymus.

2. Šio straipsnio 1 dalis neatmeta galimybės siųsti prašymus ir gauti į juos atsakymus per teisingumo ministerijas arba Tarptautinės kriminalinės policijos organizacijos nacionalinius centrinius biurus.

3. Prašymai dėl laikinai suimtų, sulaikytų arba laisvės atėmimo bausmę atliekančių asmenų laikino perdavimo arba tranzito, taip pat nuolat ar retkarčiais siunčiama informacija iš teismo bylų registro perduodami per teisingumo ministerijas.

4. Kaip apibrėžta 1959 m. balandžio 20 d. Europos konvencijoje dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose, Vokietijos Federacinėje Respublikoje teisingumo ministerija - tai Federalinė teisingumo ministerija ir žemių (*Länder*) teisingumo ministerijos arba senatoriai.

5. Informaciją apie procesinius veiksmus dėl vairavimo ir poilsio valandas reglamentuojančių teisės aktų pažeidimo pagal 1959 m. balandžio 20 d. Europos konvencijos dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose 21 straipsnį arba 1962 m. birželio 27 d. Benilukso sutartį dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu, 42 straipsnį prašymą pateikiančios Susitariančiosios Šalies teisminės institucijos gali tiesiogiai siųsti prašymą gaunančios Susitariančiosios Šalies teisminėms institucijoms.

3 SKYRIUS

NE BIS IN IDEM PRINCIPIO TAIKYMAS

54 straipsnis

Asmuo, kurio teismo procesas vienoje Susitariančiojoje Šalyje yra galutinai baigtas, už tas pačias veikas negali būti persekiojamas kitoje Susitariančiojoje Šalyje, jei jau paskirta bausmė, ji jau įvykdyta, faktiškai vykdoma arba pagal nuosprendį priėmusios Susitariančiosios Šalies įstatymus nebegali būti vykdoma.

55 straipsnis

1. Susitariančioji Šalis, ratifikuodama, priimdama arba patvirtindama šią Konvenciją, gali pareikšti, jog 54 straipsnis jos nesaisto vienu ar daugiau iš šių atvejų:

a) jei veikos, dėl kurių kitose valstybėse buvo priimtas nuosprendis, visos arba iš dalies buvo padarytos jos teritorijoje; tačiau pastaruoju atveju ši išimtis netaikoma, jei veikos iš dalies buvo padarytos Susitariančiosios Šalies, kurioje buvo priimtas teismo sprendimas, teritorijoje;

b) jei veikos, dėl kurių kitose valstybėse buvo priimtas nuosprendis, sudaro nusikaltimą tos Susitariančiosios Šalies nacionaliniam saugumui ar kitiems ne mažiau svarbiems interesams;

c) jei veikas, dėl kurių kitose valstybėse buvo priimtas nuosprendis, padarė tos Susitariančiosios Šalies pareigūnai, pažeisdami savo tarnybines pareigas.

2. Susitariančioji Šalis, pateikianti deklaraciją dėl šio straipsnio 1 dalies b punkte nurodytos išimties, nurodo nusikalstamų veikų kategorijas, kurioms ši išimtis gali būti taikoma.

3. Deklaraciją dėl vienos ar daugiau šio straipsnio 1 dalyje nurodytų išimčių Susitariančioji Šalis gali bet kada atšaukti.

4. Išimtys, dėl kurių buvo pateikta deklaracija pagal šio straipsnio 1 dalį, netaikomos tais atvejais, kai atitinkama Susitariančioji Šalis dėl tų pačių veikų prašo kitą Susitariančiąją Šalį pradėti baudžiamąjį persekiojimą arba sutinka išduoti atitinkamą asmenį.

56 straipsnis

Jei asmuo, kurio teismo procesas yra galutinai baigtas vienoje Susitariančiojoje Šalyje, yra už tas pačias veikas toliau persekiojamas kitoje Susitariančiojoje Šalyje, laisvės atėmimo laikas pirmojoje Susitariančiojoje Šalyje išskaičiuojamas iš bet kurios jam skiriamos bausmės laiko. Tiek, kiek leidžia nacionaliniai teisės aktai, taip pat atsižvelgiama į bausmes, nesusijusias su laisvės atėmimu.

57 straipsnis

1. Jei Susitariančioji Šalis pareiškia kaltinimą asmeniui ir tos Susitariančiosios Šalies kompetentingos institucijos turi pagrindo manyti, kad šis kaltinimas yra susijęs su tomis pačiomis veikomis, dėl kurių to asmens teismo procesas kitoje Susitariančiojoje Šalyje yra galutinai baigtas, tos institucijos savo nuožiūra prašo Susitariančiosios Šalies, kurios teritorijoje nuosprendis jau priimtas, pateikti atitinkamą informaciją.

2. Prašoma informacija pateikiama kuo skubiau ir į ją atsižvelgiama priimant sprendimą dėl tolesnio bylos nagrinėjimo.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis, ratifikuodama, priimdama arba patvirtindama šią Konvenciją, nurodo institucijas, įgaliotas pagal šį straipsnį prašyti informacijos ir ją gauti.

58 straipsnis

Pirmiau išdėstytos nuostatos neužkerta kelio užsienyje priimtiems teismo sprendimams taikyti platesnes nacionalines *ne bis in idem* principo nuostatas.

4 SKYRIUS

EKSTRADICIJA

59 straipsnis

1. Šio skyriaus nuostatos yra skirtos papildyti 1957 m. rugsėjo 13 d. Europos konvenciją dėl ekstradicijos, taip pat Susitariančiųjų Šalių, kurios yra Beniliukso ekonominės sąjungos narės, santykiams - 1962 m. birželio 27 d. Beniliukso sutartį dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu, ir palengvinti šių susitarimų taikymą.

2. Šio straipsnio 1 dalis neturi įtakos tarp Susitariančiųjų Šalių galiojančių dvišalių susitarimų platesnių nuostatų taikymui.

60 straipsnis

Dviejų Susitariančiųjų Šalių, kurių viena nėra prisijungusi prie 1957 m. rugsėjo 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos, santykiams minėtos konvencijos nuostatos taikomos atsižvelgiant į išlygas ir deklaracijas, padarytas ratifikuojant tą konvenciją, arba Susitariančiosioms Šalims, neprisijungusioms prie konvencijos, - ratifikuojant, priimant arba patvirtinant šią Konvenciją.

61 straipsnis

Prancūzijos Respublika išipareigoja kitos Susitariančiosios Šalies prašymu išduoti asmenis, kurie yra persekiojami už veikas, už kurias pagal Prancūzijos įstatymus baudžiama bent dvejų metų maksimalaus dydžio laisvės atėmimo ar laisvės apribojimo bausme, o pagal prašymą pateikusios Susitariančiosios Šalies įstatymus - bent vienerių metų maksimalaus dydžio laisvės atėmimo ar laisvės apribojimo bausme.

62 straipsnis

1. Dėl senaties eigos nutrūkimo taikomos tik prašymą pateikusios Susitariančiosios Šalies nuostatos.

2. Prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies pritaikyta amnestija neužkerta kelio ekstradicijai, išskyrus tuos atvejus, kai nusikaltimas yra teismingas tai Susitariančiajai Šaliai.

3. Tai, kad nėra kaltinimo arba oficialaus procesinių veiksmų leidimo, kurie yra būtini tik pagal prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies įstatymus, neturi įtakos pareigai išduoti.

63 straipsnis

Susitariančiosios Šalys įsipareigoja pagal 59 straipsnyje nurodytą konvenciją ir sutartį išduoti viena kitai asmenis, prašymą pateikusios Susitariančiosios Šalies teisminių institucijų persekiojamus už vieną iš 50 straipsnio 1 dalyje minėtų nusikalstamų veikų, arba prašymą pateikusios Susitariančiosios Šalies ieškomų dėl baudmės ar prevencinės priemonės už tokią veiką vykdymo.

64 straipsnis

Pagal 95 straipsnį į Šengeno informacinę sistemą įtrauktas perspėjimas turi tokią pat galią kaip ir laikino suėmimo prašymas pagal 1957 m. rugsėjo 13 d. Europos konvencijos dėl ekstradicijos 16 straipsnį arba 1962 m. birželio 27 d. Beniliukso sutarties dėl ekstradicijos ir savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose su pakeitimais, padarytais 1974 m. gegužės 11 d. protokolu, 15 straipsnį.

65 straipsnis

1. Neatmesdama galimybės naudotis diplomatiniais kanalais, ekstradicijos ir tranzito prašymus prašymą pateikiančios Šalies atitinkama ministerija siunčia prašymą gaunančios Susitariančiosios Šalies kompetentingai ministerijai.

2. Kompetentingos ministerijos yra:

— Belgijos Karalystėje: Teisingumo ministerija,

— Vokietijos Federacinėje Respublikoje: Federalinė teisingumo ministerija ir žemių (*Länder*) teisingumo ministerijos arba senatoriai,

— Prancūzijos Respublikoje: Užsienio reikalų ministerija,

— Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje: Teisingumo ministerija,

— Nyderlandų Karalystėje: Teisingumo ministerija.

66 straipsnis

1. Jei prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies įstatymai aiškiai nedraudžia išduoti ieškomo asmens, ta Susitariančioji Šalis gali leisti jį išduoti neatlikdama oficialių ekstradicijos procesinių veiksmų, jeigu ieškomas asmuo, teisėjo išklaustas ir informuotas apie teisę į oficialų ekstradicijos procesą, dėl to pareiškia sutikimą. Ieškomam asmeniui šios procedūros metu gali padėti advokatas.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytais atvejais ieškomi asmenys, aiškiai pareiškę, kad jie atsisakys pagal specialiąją taisyklę teikiamos apsaugos, to pareiškimo atšaukti negali.

5 SKYRIUS

NUOSPRENDŽIŲ VYKDYMO PERDAVIMAS

67 straipsnis

Toliau išdėstytos nuostatos taikomos tarp Susitariančiųjų Šalių, kurios yra 1983 m. kovo 21 d. Europos Tarybos konvencijos dėl nuteistų asmenų perdavimo šalys, tai konvencijai papildyti.

68 straipsnis

1. Susitariančioji Šalis, kurios teritorijoje kitos Susitariančiosios Šalies piliečiui teismo nuosprendžiu *res judicata* buvo paskirta laisvės atėmimo baudmė arba laisvės apribojimo priemonė, gali, jei tas asmuo pabėgdamas į savo šalį išvengė tos baudmės arba priemonės vykdymo, prašyti pastarosios Susitariančiosios Šalies, jei pabėgęs asmuo yra jos teritorijoje, perimti baudmės ar priemonės vykdymą.

2. Prašymą gavusi Susitariančioji Šalis, dar negavusi dokumentų, pateisinančių prašymą perimti baudmės arba priemonės ar jų dalies vykdymą, ir dar nepriėmusi sprendimo dėl to prašymo, prašymą pateikusios Susitariančiosios Šalies prašymu gali imtis priemonių, užtikrinančių, kad asmuo liks prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies teritorijoje.

69 straipsnis

Asmens, kuriam buvo paskirta bausmė arba laisvės apribojimo priemonė, sutikimo nuosprendžiui vykdyti pagal 68 straipsnį nereikia. *Mutatis mutandis* taikomos kitos 1983 m. kovo 21 d. Europos konvencijos dėl nuteistų asmenų perdavimo nuostatos.

6 SKYRIUS

NARKOTINĖS MEDŽIAGOS

70 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys sudaro nuolatinę darbo grupę, kurios paskirtis - nagrinėti bendras kovos su nusikaltimais, susijusiais su narkotikais, problemas ir prireikus rengti pasiūlymus Susitariančiųjų Šalių bendradarbiavimo praktiniams bei techniniams aspektams tobulinti. Savo pasiūlymus darbo grupė teikia Vykdomajam komitetui.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodytą darbo grupę, kurios narius skiria kompetentingos nacionalinės institucijos, sudaro policijos ir muitinių atstovai.

71 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys dėl visų narkotinių ir psichotropinių medžiagų, įskaitant kanapes, tiesioginio ar netiesioginio pardavimo arba tokių produktų ir medžiagų laikymo turint tikslą jas parduoti arba išvežti, įsipareigoja pagal esamas Jungtinių Tautų konvencijas (*) imtis visų reikiamų priemonių, kad užkirstų kelią neteisėtai prekybai narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis bei už ją baustų.

2. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja, nepažeisdamos atitinkamų 74, 75 ir 76 straipsnių nuostatų, administracinėmis ir baudžiamosios teisės priemonėmis kovoti su nelegaliu narkotinių ir psichotropinių medžiagų, įskaitant kanapes, išvežimu, taip pat su tokių produktų ir medžiagų pardavimu, tiekimu ir perdavimu.

3. Kovodamos su nelegaliu narkotinių ir psichotropinių medžiagų, įskaitant kanapes, įvežimu, Susitariančiosios Šalys

sustiprina asmenų ir krovinių, taip pat transporto priemonių kontrolę prie išorinių sienų. Tokias priemones parengia 70 straipsnyje numatyta darbo grupė. Ši darbo grupė, *inter alia*, apvarsto dalies policijos ir muitinės darbuotojų, atleistų nuo tarnybos prie vidaus sienų, perkėlimą ir šiuolaikinių narkotikų aptikimo bei narkotikus užuodžiančių šunų naudojimą.

4. Kad užtikrintų šio straipsnio laikymąsi, Susitariančiosios Šalys stebi būtent tas vietas, per kurias, turimais duomenimis, vyksta prekyba narkotikais.

5. Susitariančiosios Šalys kiek įmanoma stengiasi kovoti su neigiamais neleistinos visų rūšių narkotinių ir psichotropinių medžiagų, įskaitant kanapes, paklausos padariniais. Kiekviena Susitariančioji Šalis yra atsakinga už šiuo tikslu priimtas priemones.

72 straipsnis

Susitariančiosios Šalys pagal savo konstitucijas ir nacionalinę teisinę sistemą užtikrina, kad būtų priimti teisės aktai, leidžiantys areštuoti ir konfiskuoti nusikalstamu būdu prekiaujant narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis įgytus pinigus.

73 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja pagal savo konstitucijas ir nacionalinę teisinę sistemą imtis priemonių, leidžiančių neleistinos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis aplinkybėmis taikyti kontroliuojamą siuntų gabenimą.

2. Kiekvienu atskiru atveju sprendimas leisti gabenti kontroliuojamas siuntas bus priimamas remiantis išankstiniu atitinkamos Susitariančiosios Šalies sutikimu.

3. Kiekviena Susitariančioji Šalis, kurios teritorijoje vyksta operacija, yra atsakinga už ją, ją kontroliuoja ir turi teisę įsikišti.

74 straipsnis

Dėl legalios prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis Susitariančiosios Šalys susitaria, kad tikrinimai, kurie turi būti atliekami dėl įsipareigojimų pagal 71 straipsnyje išvardytas Jungtinių Tautų konvencijas ir kurie yra atliekami prie vidaus sienų, būtų kiek įmanoma perkelti į šalies gilumą.

(*) 1961 m. Bendroji konvencija dėl narkotinių medžiagų su pakeitimais, padarytais 1972 m. Protokolu, iš dalies keičiančiu 1961 m. Bendrąją konvenciją dėl narkotinių medžiagų; 1971 m. Konvencija dėl psichotropinių medžiagų; 1988 m. gruodžio 20 d. Jungtinių Tautų konvencija dėl neteisėtos prekybos narkotinėmis ir psichotropinėmis medžiagomis.

75 straipsnis

1. Keliaudami į Susitariančiųjų Šalių teritorijas arba šiose teritorijose asmenys gali vežtis narkotinių ir psichotropinių medžiagų, kurios yra būtinos jų gydymui, jeigu per bet kurį tikrinimą jie pateikia valstybės, kurioje gyvena, kompetentingos institucijos išduotą arba patvirtintą pažymą.

2. Vykdomasis komitetas nustato šio straipsnio 1 dalyje nurodytos ir vienos iš Susitariančiųjų Šalių išduotos pažymos formą bei turinį, ypač atkreipdamas dėmesį į gaminių ir medžiagų pobūdį, kiekį ir kelionės trukmę.

3. Susitariančiosios Šalys viena kitai praneša, kokios institucijos yra atsakingos už šio straipsnio 2 dalyje nurodytos pažymos išdavimą ir patvirtinimą.

76 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys, jei reikia ir vadovaudamosi savo medicininėmis, etinėmis ir praktinio pobūdžio nuostatomis, imasi atitinkamų priemonių kontroliuoti narkotinėms ir psichotropinėms medžiagoms, kurios vienos ar keleto Susitariančiųjų Šalių teritorijoje yra griežčiau kontroliuojamos negu jų pačių teritorijoje, kad nekeltų pavojaus tokių kontrolės priemonių veiksmingumui.

2. Šio straipsnio 1 dalis taip pat taikoma medžiagoms, dažnai vartojamoms narkotikų ir psichotropinių medžiagų gamybai.

3. Susitariančiosios Šalys viena kitai praneša apie priemones, kurių buvo imtasi šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų medžiagų legaliai prekybai kontroliuoti.

4. Šioje srityje išskylančias problemas reguliariai aptaria Vykdomasis komitetas.

7 SKYRIUS

ŠAUNAMIEJI GINKLAI IR ŠAUDMENYS

77 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja savo nacionalinius įstatymus ir kitus teisės aktus, reglamentuojančius šaunamųjų ginklų ir šaudmenų įgijimą, laikymą, prekybą ir perdavimą, priderinti prie šio skyriaus nuostatų.

2. Šis skyrius taikomas fizinių ir juridinių asmenų disponuojamų šaunamųjų ginklų ir šaudmenų įgijimui, laikymui, prekybai ir perdavimui; jis netaikomas šaunamiesiems ginklams ir šaudmenims, kurie tiekiami centrinės ir teritorinės valdžios institucijoms, ginkluotosios pajėgoms ar policijai arba kuriuos jos įsigyja ar laiko, arba šaunamųjų ginklų ir šaudmenų gamybai valstybės įmonėse.

78 straipsnis

1. Šiame skyriuje šaunamieji ginklai skirstomi į tokias grupes:

- a) uždrausti šaunamieji ginklai;
- b) šaunamieji ginklai, kuriems laikyti reikia leidimo;
- c) šaunamieji ginklai, kuriuos reikia deklaruoti.

2. Šaunamųjų ginklų šaunamiesiems mechanizmomis, šovinių lizdams ir vamzdžiams mutatis mutandis taikomos nuostatos, reglamentuojančios ginklą, kuriame jie yra įtaisyti arba kuriam jie yra skirti.

3. Šioje Konvencijoje „trumpieji šaunamieji ginklai“ - tai šaunamieji ginklai, kurių vamzdis yra ne ilgesnis kaip 30 centimetrų arba kurio bendras ilgis neviršija 60 centimetrų; „ilgieji šaunamieji ginklai“ - tai visi kiti šaunamieji ginklai.

79 straipsnis

1. Į uždraustų šaunamųjų ginklų ir šaudmenų sąrašą įtraukiami:

- a) šaunamieji ginklai, paprastai naudojami kaip karo ginklai;
- b) automatiniai šaunamieji ginklai, net jeigu jie nėra karo ginklai;
- c) šaunamieji ginklai, imituojantys kitus daiktus;
- d) šaudmenys su pramušamosiomis, sprogstamosiomis ar padegamosiomis kulkomis ir kulkos tokiems šaudmenims;
- e) pistoletų ir revolverių šaudmenys su dumdumo ar kumuliacinėmis kulkomis ir kulkos tokiems šaudmenims.

2. Ypatingais atvejais kompetentingos institucijos gali duoti leidimus šio straipsnio 1 dalyje nurodytiems šaunamiesiems ginklams ir šaudmenims, jei tai neprieštarauja viešajai tvarkai ir visuomenės saugumui.

80 straipsnis

1. Į šaunamųjų ginklų, kuriuos įgyti ir laikyti reikia leidimo, sąrašą įtraukiami bent šie ginklai, jeigu jie nėra uždrausti:

- a) pusiau automatiniai arba pertaisomi trumpieji šaunamieji ginklai;
- b) vienašūviai trumpieji šaunamieji ginklai su centriniu dūžikliu;
- c) vienašūviai trumpieji šaunamieji ginklai su kraštiniu dūžikliu, kurių bendras ilgis mažesnis kaip 28 cm;
- d) pusiau automatiniai ilgieji šaunamieji ginklai, kurių dėtuveje ir šovinių lizde kartu gali tilpti daugiau kaip trys šoviniai;
- e) pertaisomi pusiau automatiniai lygiavamzdžiai šaunamieji ginklai, kurių vamzdžio ilgis neviršija 60 cm;
- f) civiliniai pusiau automatiniai šaunamieji ginklai, labai panašūs į karo ginklus su automatiniais mechanizmais.

83 straipsnis

2. Į šaunamųjų ginklų, kuriems būtinas leidimas, sąrašą neįtraukiami:

- a) ginklai, naudojami kaip perspėjimo ar pavojaus signalo priemonės arba nemirtinoms svaigiosioms medžiagoms iššauti, jeigu techniškai yra užtikrinta, kad tokie ginklai įprastiniais įrankiais negali būti perdirbti šaudmenims su kulkomis šaudyti, ir jeigu dirginančioji medžiaga nepadaro sunkaus kūno sužalojimo;
- b) pusiau automatiniai ilgieji šaunamieji ginklai, kurių dėtuveje ir šovinių lizde negali tilpti daugiau kaip trys šoviniai iš naujo jų neužtaisant, jeigu dėtuvė yra nekeičiama arba yra užtikrinta, kad tie šaunamieji ginklai įprastiniais įrankiais negali būti perdirbti į šaunamuosius ginklus, kurių dėtuveje ir šovinių lizde gali tilpti daugiau kaip trys šoviniai.

81 straipsnis

Į šaunamųjų ginklų, kuriuos reikia deklaruoti, sąrašą, jei tokie ginklai nėra nei uždrausti, nei jiems turėti reikia leidimo, įtraukiami:

- a) pertaisomi ilgieji šaunamieji ginklai;
- b) ilgieji šaunamieji ginklai su vienu šūviui užtaisomu vamzdžiu ar vamzdžiais;
- c) vienašūviai trumpieji šaunamieji ginklai su kraštiniu dūžikliu, kurių bendras ilgis viršija 28 cm;
- d) ginklai, išvardyti 80 straipsnio 2 dalies b punkte.

82 straipsnis

Į 79, 80 ir 81 straipsniuose nurodytų ginklų sąrašą neįtraukiami:

- a) šaunamieji ginklai, kurių modelis sukurtas arba kurie pagaminti, išskyrus išimtinus atvejus, iki 1870 m. sausio 1 d., jeigu jie negali šaudyti uždraustiems ginklams ir ginklams, kuriuos turėti reikia leidimo, skirtingais šaudmenimis;

- b) a punkte išvardytų ginklų kopijos, jeigu jos negali būti naudojamos šaudyti metalinių tūtų šoviniiais;
- c) šaunamieji ginklai, kuriuos techniškai patikrinus oficialios įstaigos kontrolės ženklų garantuojama arba tokios įstaigos pripažįstama, kad jie tapo netinkamais šaudyti jokiais šoviniiais.

Leidimas įgyti ir laikyti kurį nors iš 80 straipsnyje išvardytų šaunamųjų ginklų gali būti išduotas tik tokiais atvejais:

- a) jei atitinkamam asmeniui yra sukakę 18 metų; išimtyms taikomos išduodant leidimus medžioklei ir sporto tikslams;
- b) jei atitinkamas asmuo dėl psichikos ligos arba kurios kitos psichinės ar fizinės negalios nėra netinkamas įgyti ar laikyti šaunamąjį ginklą;
- c) jei atitinkamas asmuo nebuvo teistas už nusikalstamą veiką arba jei nėra pagrindo manyti, kad asmuo galėtų kelti pavojų viešajai tvarkai ar visuomenės saugumui;
- d) jei atitinkamo asmens pateikti motyvai šaunamiesiems ginklams įgyti ar laikyti gali būti laikomi teisėtais.

84 straipsnis

1. 81 straipsnyje minėtų šaunamųjų ginklų deklaracijos registruojamos 85 straipsnyje nurodytų asmenų tvarkomame registre.

2. Jei šaunamąjį ginklą perduoda 85 straipsnyje nenurodytas asmuo, perdavimo deklaracija turi būti pateikta kiekvienos Susitariančiosios Šalies nustatyta tvarka.

3. Šiame straipsnyje nurodytose deklaracijose yra pateikiami duomenys, reikalingi atitinkamiems asmenims ir šaunamiesiems ginklams identifikuoti.

85 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja šaunamųjų ginklų, kuriems reikia leidimo, gamintojams ir prekytojams taikyti leidimo reikalavimą, o šaunamųjų ginklų, kuriuos reikia deklaruoti, gamintojams ir prekytojams taikyti deklaracijos reikalavimą. Leidimas šaunamiesiems

ginklams, kuriems reikia leidimo, galioja ir šaunamiesiems ginklams, kuriuos reikia deklaruoti. Susitariančiosios Šalys atlieka ginklų gamintojų ir prekyautojų ginklais tikrinimus, jais užtikrindamos veiksmingą kontrolę.

2. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja imtis priemonių, užtikrinančių, kad pagal minimalų reikalavimą visi šaunamieji ginklai būtų žymimi nuolatinio serijos identifikavimo numeriu ir kad jie turėtų gamintojo ženklą.

3. Susitariančiosios Šalys reikalauja, kad gamintojai ir prekyautojai turėtų visų šaunamųjų ginklų, kuriems reikia leidimo ar kuriuos reikia deklaruoti, registrą; registras padeda greitai nustatyti šaunamųjų ginklų tipą ir kilmę bei juos įgijusius asmenis.

4. Dėl šaunamųjų ginklų, kuriems pagal 79 ir 80 straipsnius reikia leidimo, Susitariančiosios Šalys įsipareigoja imtis priemonių, užtikrinančių, kad ant šaunamojo ginklo esantis serijos numeris ir gamintojo ženklas būtų įrašyti į jo savininkui išduotą leidimą.

86 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja imtis priemonių, draudžiančių šaunamųjų ginklų, kuriems reikia leidimo arba kuriuos reikia deklaruoti, savininkams perleisti tokius ginklus asmenims, neturintiems leidimo juos įgyti arba deklaravimo pažymos.

2. Susitariančiosios Šalys gali leisti tokius šaunamuosius ginklus laikinai perleisti jų nustatyta tvarka.

87 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys į savo nacionalinės teisės aktus įtraukia nuostatą, leidžiančią atimti leidimą iš asmenų, kurie nebeatitinka 83 straipsnyje nurodytų leidimo išdavimo sąlygų.

2. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja priimti atitinkamas teisės nuostatas, įskaitant nuostatas dėl šaunamųjų ginklų poėmio ir leidimų atėmimo, ir nustatyti atitinkamas bausmes už šaunamuosius ginklus reglamentuojančių įstatymų ir kitų teisės aktų pažeidimus. Kaip tokia bausmė gali būti numatyta ir šaunamųjų ginklų konfiskavimas.

88 straipsnis

1. Asmeniui, turinčiam leidimą įgyti šaunamąjį ginklą, nereikia leidimo įgyti šaudmenų tam šaunamajam ginklui.

2. Asmenims, neturintiems leidimo įgyti šaunamąjį ginklą, šaudmenų įgijimą reglamentuoja tam ginklui, kuriam skirti šaudmenys, taikomos taisyklės. Leidimas gali būti išduodamas vienai ar visoms šaudmenų kategorijoms.

89 straipsnis

Kad būtų atsižvelgiama į technikos naujoves, ekonominius poslinkius ir nacionalinį saugumą, šaunamųjų ginklų, kurie yra uždrausti, kuriems reikia leidimo arba kuriuos reikia deklaruoti, sąrašus Vykdomasis komitetas gali iš dalies keisti arba papildyti.

90 straipsnis

Susitariančiosios Šalys gali priimti griežtesnius įstatymus ir nuostatas, reglamentuojančias šaunamųjų ginklų ir šaudmenų įgijimą ir laikymą.

91 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys susitaria, remdamosi 1978 m. birželio 28 d. Europos kovencija dėl privačių asmenų šaunamųjų ginklų įgijimo ir laikymo kontrolės, pagal savo nacionalinius teisės aktus keistis informacija apie šaunamuosius ginklus, kuriuos įgyja privatūs asmenys arba šaunamųjų ginklų prekyautojai, gyvenantys ar įsisteigę kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje. „Šaunamųjų ginklų prekyautojas“ - tai asmuo, kuris vien ar iš dalies užsiima ar verčiasi šaunamųjų ginklų mažmenine prekyba.

2. Informacija keičiamasi:

a) tarp dviejų Susitariančiųjų Šalių, ratifikavusių šio straipsnio 1 dalyje nurodytą konvenciją: apie šaunamuosius ginklus, išvardytus minėtos konvencijos 1 priedėlio A skirsnio 1 dalies a-h punktuose;

b) tarp dviejų Susitariančiųjų Šalių, kurių bent viena nėra ratifikavusi šio straipsnio 1 dalyje nurodytos konvencijos: apie šaunamuosius ginklus, kuriems reikia leidimo ar kuriuos reikia deklaruoti kiekvienoje iš Susitariančiųjų Šalių.

3. Informacija apie šaunamųjų ginklų įgijimą perduodama nedelsiant, ir tai yra šie duomenys:

a) šaunamojo ginklo įgijimo data ir jį įsigijusio asmens tapatybės duomenys, t. y.:

— jei fizinis asmuo - pavardė, vardas, gimimo data ir vieta, adresas ir paso arba tapatybės kortelės numeris, išdavimo data ir išdavusios institucijos pateikiami duomenys, ar tai ginklų prekyautojas, ar ne,

- jei juridinis asmuo - pavadinimas arba firmos pavadinimas, registruota būstinės vieta ir asmens, įgalioto atstovauti juridiniam asmeniui, pavardė, vardas, gimimo data ir vieta, adresas ir paso arba tapatybės kortelės numeris;
  - b) šaunamojo ginklo modelis, gamintojo numeris, kalibras ir kiti skiriamieji požymiai, taip pat jo serijos numeris.
4. Kiekviena Susitariančioji Šalis paskiria savo instituciją, atsakingą už šio straipsnio 2 ir 3 dalyje nurodytos informacijos

siuntimą bei gavimą, ir nedelsdama informuoja kitas Susitariančiąsias Šalis apie paskirtos institucijos pakeitimą.

5. Kiekvienos Susitariančiosios Šalies paskirta institucija gautą informaciją gali perduoti kompetentingoms vietinėms policijos įstaigoms ir pasienio kontrolės įstaigoms, kad užkirstų kelią nusikalstamoms veikoms bei teisės normų pažeidimams ir už juos trauktų atsakomybėn.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

ŠENGENO INFORMACINĖ SISTEMA

1 SKYRIUS

ŠENGENO INFORMACINĖS SISTEMOS SUKŪRIMAS

92 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys sukuria ir išlaiko bendrą informacinę sistemą, toliau „vadinamą Šengeno informacine sistema“, kurią sudaro kiekvienos Susitariančiosios Šalies nacionalinė sekcija ir techninio aptarnavimo tarnyba. Šengeno informacinė sistema leidžia Susitariančiųjų Šalių paskirtoms institucijoms, naudojantis automatine paieška, prieti prie perspėjimų dėl asmenų ir daiktų vykdant pasienio kontrolę bei atliekant kitus policijos ir muitinės tikrinimus šalyje pagal nacionalinius teisės aktus, o 96 straipsnyje nurodytos specifinės perspėjimų kategorijos atžvilgiu - išduodant vizas, leidimus gyventi ir administruojant užsieniečiams taikomus teisės aktus šios Konvencijos nuostatų, skirtų asmenų judėjimui, taikymo kontekste.

2. Kiekviena Susitariančioji Šalis savo sąskaita ir atsakomybe sukuria ir išlaiko savo nacionalinę Šengeno informacinės sistemos sekciją, kurios duomenų bylos, naudojantis techninio aptarnavimo tarnyba, yra iš esmės identiškos bet kurios kitos Susitariančiosios Šalies nacionalinės sekcijos duomenų byloms. Kad užtikrintų operatyvų ir veiksmingą duomenų perdavimą, kaip nurodyta šio straipsnio 3 dalyje, kiekviena Susitariančioji Šalis, kurdama savo nacionalinę sekciją, laikosi duomenų perdavimo protokolų ir tvarkos, kurią Susitariančiosios Šalys kartu nustatė techninei aptarnavimo tarnybai. Kiekvienos nacionalinės sekcijos duomenų byla yra prieinama atliekant automatines paieškas kiekvienos iš Susitariančiųjų Šalių teritorijoje. Negalima ieškoti duomenų bylų kitų Susitariančiųjų Šalių nacionalinėse sekcijose.

3. Susitariančiosios Šalys, dalydamosi bendromis išlaidomis ir bendra atsakomybe, sukuria ir išlaiko Šengeno informacinės sistemos techninio aptarnavimo tarnybą. Prancūzijos Respublika yra

atsakinga už techninio aptarnavimo tarnybą, kuri yra įkuriamą Strasbūre. Techninė aptarnavimo tarnyba turi duomenų bylą, kuri tiesioginiu (angl. *on-line*) režimu užtikrina, kad nacionalinių sekcijų duomenų bylose būtų identiška informacija. Techninio aptarnavimo duomenų bylose yra perspėjimai dėl asmenų ir daiktų, jei jie yra susiję su visomis Susitariančiosiomis Šalimis. Techninio aptarnavimo tarnybos duomenų bylose yra tik duomenys, nurodyti šioje straipsnio dalyje ir 113 straipsnio 2 dalyje.

2 SKYRIUS

ŠENGENO INFORMACINĖS SISTEMOS VEIKIMAS IR NAUDOJIMAS

93 straipsnis

Šengeno informacinės sistemos paskirtis - pagal šią Konvenciją Susitariančiųjų Šalių teritorijose palaikyti viešąją tvarką ir visuomenės saugumą, įskaitant nacionalinį saugumą, ir, naudojant šia sistema perduodamą informaciją, tose teritorijose taikyti šios Konvencijos nuostatas dėl asmenų judėjimo.

94 straipsnis

1. Šengeno informacinėje sistemoje yra tik tos duomenų kategorijos, kurias kiekviena Susitariančioji Šalis pateikia 95-100 straipsniuose nustatytiems tikslams. Susitariančioji Šalis, duodanti perspėjimą, nustato, ar tas konkretus atvejis yra pakankamai svarbus, kad pateisintų perspėjimo įvedimą į Šengeno informacinę sistemą.

2. Duomenų kategorijos yra šios:

- a) asmenys, dėl kurių duotas perspėjimas;
- b) 100 straipsnyje nurodyti daiktai ir 99 straipsnyje nurodytos transporto priemonės.

3. Apie asmenis pateikiama tik ši informacija:

- a) pavardė ir vardas, visos pravardės (jei galima, įrašomos atskirai);
- b) visi išskirtiniai objektyvūs nekintami fiziniai požymiai;
- c) pirmoji antrojo vardo raidė;
- d) gimimo data ir vieta;
- e) lytis;
- f) pilietybė;
- g) ar atitinkami asmenys turi su savimi ginklą;
- h) ar atitinkami asmenys yra smurtingi;
- i) įspėjimo priežastis;
- j) kokių veiksmų reikia imtis.

Neleidžiama pranešti kitų duomenų, visų pirma tų, kurie yra išvardyti 1981 m. sausio 28 d. Europos Tarybos konvencijos dėl asmenų apsaugos ryšium su asmens duomenų automatizuotu tvarkymu 6 straipsnio pirmajame sakinyje.

4. Tais atvejais, kai Susitariančioji Šalis mano, kad perspėjimas pagal 95, 97 arba 99 straipsnius yra nesuderinamas su nacionaliniais teisės aktais, jos tarptautiniais įsipareigojimais ar svarbiais nacionaliniais interesais, ji gali vėliau papildyti perspėjimą, esantį Šengeno informacinės sistemos nacionalinės sekcijos duomenų byloje, vyksmaženkliau, reiškiančiu, kad veiksmų, kurių reikia imtis remiantis tuo perspėjimu, jos teritorijoje nebus imtasi. Dėl to turi būti konsultuojamasi su kitomis Susitariančiosiomis Šalimis. Jei perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis neatšaukia to perspėjimo, jis, kaip ir anksčiau, taikomas kitoms Susitariančiosioms Šalims.

95 straipsnis

1. Duomenys apie asmenis, ieškomus suimti ir išduoti, įvedami prašymą pateikiančios Susitariančiosios Šalies teismo institucijos prašymu.

2. Prieš duodama perspėjimą, Susitariančioji Šalis patikrina, ar leidžiama suimti pagal prašymą gavusių Susitariančiųjų Šalių įstatymus. Jei perspėjimą duodanti Susitariančioji Šalis turi abejonių, ji turi konsultuotis su kitomis atitinkamomis Susitariančiosiomis Šalimis.

Perspėjimą duodanti Susitariančioji Šalis prašymą gaunančioms Susitariančiosioms Šalims kuo skubiau siunčia ir perspėjimą, ir toliau nurodytą su byla susijusią informaciją:

- a) institucijos, pateikiančios prašymą suimti, pavadinimas;
- b) ar yra arešto orderis arba kitas tos pačios teisinės galios dokumentas, arba vykdytinas teismo sprendimas;
- c) nusikalstamos veikos pobūdis ir teisinis kvalifikavimas;
- d) aplinkybių, kuriomis nusikalstama veika buvo padaryta, aprašymas, įskaitant vietą, laiką ir asmens, dėl kurio buvo duotas įspėjimas, dalyvavimo darant tą veiką laipsnį;
- e) jei įmanoma, nusikalstamos veikos padariniai.

3. Prašymą gavusi Susitariančioji Šalis prie įspėjimo Šengeno informacinės sistemos savo nacionalinės sekcijos duomenų byloje gali pridėti vyksmaženklį, draudžiantį suimti remiantis perspėjimu tol, kol tas vyksmaženklis bus panaikintas. Jis turi būti panaikintas ne vėliau kaip praėjus 24 valandoms nuo perspėjimo įvedimo, nebent Susitariančioji Šalis dėl teisinių priežasčių ar ypatingų tinkamumo motyvų atsisako patenkinti prašymą suimti. Išimtiniais atvejais, kurie pateisinami su perspėjimu susijusių aplinkybių sudėtingumu, pirmiau minėtas laikas gali būti pratęstas ne ilgiau kaip vieną savaitę. Neprieštaraudamos dėl vyksmaženkliaus ir sprendimo atsisakyti suimti, kitos Susitariančiosios Šalys gali suimti perspėjime prašomą suimti asmenį.

4. Jei ypatingos skubos atveju Susitariančioji Šalis prašo nedelsiant atlikti paiešką, prašymą gavusi Susitariančioji Šalis svarsto, ar ji negali atšaukti savo vyksmaženkliaus. Prašymą gavusi Susitariančioji Šalis imasi reikiamų priemonių, užtikrinančių, kad veiksmams, kurių reikia imtis, galėtų būti atlikti, jei perspėjimas yra patvirtinamas.

5. Jei asmuo negali būti suimtas, nes nebaigtas tyrimas arba dėl to, kad prašymą gavusi Susitariančioji Šalis atsisako suimti, pastaroji turi laikyti tą perspėjimą perspėjimu, kuriuo pranešama atitinkamo asmens gyvenamoji vieta.

6. Prašymą gavusios Susitariančiosios Šalys imasi veiksmų, kuriuos atlikti tame perspėjime prašoma, pagal galiojančias ekstradicijos konvencijas ir nacionalinius teisės aktus. Jos nėra įpareigojamos atlikti prašomus veiksmus, jeigu su jais yra susiję vienas iš jų piliečių, neatmetant galimybės asmenį suimti pagal nacionalinius teisės aktus.

96 straipsnis

1. Duomenys apie užsieniečius, kurie pagal duotą perspėjimą yra neįsileistini, įvedami remiantis nacionaliniu perspėjimu, kuris

grindžiamas kompetentingų administracijos institucijų arba teismų sprendimais pagal nacionalinės proceso teisės normas.

2. Sprendimai gali būti motyvuojami grėsme viešajai tvarkai, visuomenės saugumui arba nacionaliniam saugumui, kuri gali kilti dėl užsieniečio buvimo valstybės teritorijoje.

Tokia padėtis gali susidaryti pirmiausia tokiais atvejais, kai:

- a) užsienietis yra nuteistas už nusikaltimą, už kurį baudžiama ne mažesne kaip vienerių metų laisvės atėmimo bausme;
- b) užsienietis yra pagrįstai įtariamas padaręs sunkius nusikaltimus, įskaitant tuos, kurie nurodyti 71 straipsnyje, arba esama aiškių įrodymų, kad jis ketina tokius nusikaltimus padaryti Susitariančiosios Šalies teritorijoje.

3. Sprendimai taip pat gali būti grindžiami tuo, kad užsieniečiui buvo taikytos tokios priemonės kaip deportacija, atsisakymas įleisti ar išsiuntimas, kurios nebuvo atšauktos ar sustabdytos, įskaitant uždraudimą atvykti arba atitinkamais atvejais – uždraudimą apsigyventi, remiantis tuo, kad buvo nesilaikoma nacionalinių teisės aktų, reglamentuojančių užsieniečių atvykimą ar apsigyvenimą.

97 straipsnis

Duomenys apie dingusius asmenis arba asmenis, kuriuos dėl jų pačių apsaugos arba siekiant užkirsti kelią grėsmei reikia laikinai perduoti policijai globooti, perspėjimą duodančios Šalies kompetentingos valdžios institucijos ar kompetentingos teismo institucijos prašymu yra įvedami tam, kad policijos įstaigos galėtų pranešti apie tų asmenų buvimo vietą perspėjimą davusiai Šaliai arba galėtų perkelti juos į saugią vietą, siekdamas nutraukti jų kelionę, jei nacionaliniai teisės aktai leidžia tai daryti. Tai pirmiausia taikytina nepilnamečiams ir asmenims, kurie kompetentingos institucijos sprendimu turi būti internuoti. Duomenys apie dingusį pilnametį asmenį perduodami tik gavus to asmens sutikimą.

98 straipsnis

1. Duomenys apie liudytojus, asmenis, teisminių institucijų šaukiamus dėl baudžiamųjų bylų atvykti, kad duotų paaiškinimus dėl veikų, už kurias jie yra persekiojami, arba asmenis, kuriems turi būti įteiktas baudžiamasis teismo nuosprendis ar šaukimas atvykti, kad atliktų laisvės atėmimo bausmę, įvedami kompetentingų teisminių institucijų prašymu, kad būtų pranešta apie jų nuolatinę ar laikiną gyvenamąją vietą.

2. Prašoma informacija prašymą pateikusiai Susitariančiai Šaliai siunčiama pagal nacionalinius teisės aktus ir galiojančias konvencijas dėl savitarpio pagalbos baudžiamosiose bylose.

99 straipsnis

1. Duomenys apie asmenis arba transporto priemones pagal perspėjimą duodančios Susitariančiosios Šalies nacionalinius teisės aktus įvedami tam, kad jie būtų atsargiai sekami arba kad būtų atlikti konkretūs tikrinimai pagal šio straipsnio 5 dalį.

2. Toks perspėjimas gali būti duodamas siekiant persekioti už nusikalstamas veikas arba neleisti kilti grėsmei visuomenės saugumui, jeigu:

- a) yra aiškių įrodymų, kad atitinkami asmenys ketina padaryti arba daro daugelį itin sunkių nusikaltimų; arba
- b) jeigu bendras atitinkamo asmens įvertinimas, ypač atsižvelgiant į anksčiau jo padarytus nusikaltimus, leidžia manyti, kad tas asmuo ir ateityje darys itin sunkius nusikaltimus.

3. Be to, institucijų, atsakingų už nacionalinį saugumą, prašymu perspėjimas pagal nacionalinius teisės aktus gali būti duodamas tais atvejais, kai yra aiškių įrodymų, jog šio straipsnio 4 dalyje nurodyta informacija yra būtina, kad būtų galima užkirsti kelią to asmens keliamai ar kitai didelei grėsmei vidaus ar išorės nacionaliniam saugumui. Perspėjimą duodanti Susitariančioji Šalis privalo iš anksto konsultuotis su kitomis Susitariančiosiomis Šalimis.

4. Atsargaus sekimo tikslais visa toliau nurodyta informacija arba jos dalis perspėjimą davusiai institucijai gali būti renkama ir perduodama šalyje atliekant pasienio kontrolę ir kitus policijos bei muitinės tikrinimus:

- a) faktas, kad asmuo arba transporto priemonė, dėl kurių buvo duotas perspėjimas, yra surasti;
- b) tikrinimo vieta, laikas ar priežastis;
- c) kelionės maršrutas ir galutinis tikslas;
- d) kartu su atitinkamu asmeniu keliaujantys arba transporto priemonėje esantys asmenys;
- e) naudojama transporto priemonė;
- f) su savimi vežami daiktai;
- g) aplinkybės, kuriomis asmuo arba transporto priemonė buvo surasti.

Renkant šią informaciją, turi būti imamasi priemonių, kad nekiltų grėsmė sekimo atsargumui.

5. Atliekant šio straipsnio 1 dalyje minėtus konkrečius tikrinimus, asmenys, transporto priemonės ir vežami daiktai pagal nacionalinės teisės normas, siekiant šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų tikslų, gali būti apieškoti. Jei konkretus tikrinimas pagal Susitariančiosios Šalies įstatymus neleidžiamas, jis tai Susitariančiąjai Šaliai automatiškai pakeičiamas atsargiu sekimu.

6. Prašymą gavusi Susitariančioji Šalis Šengeno informacinės sistemos savo nacionalinės sekcijos duomenų byloje prie perspėjimo gali pridėti vyksmaženklį, draudžiantį atlikti veiksmą, kurio turi būti imamasi atsižvelgiant į perspėjimą atsargaus sekimo ar konkretaus tikrinimo tikslais, kol tas vyksmaženklis bus panaikintas. Jis turi būti panaikintas ne vėliau kaip praėjus 24 valandoms nuo perspėjimo įvedimo, nebent Susitariančioji Šalis dėl teisinių priežasčių ar ypatingų tikslingumo motyvų atsisako atlikti prašomą veiksmą. Neprieštaraudamos dėl vyksmaženklio ir atsisakymo, kitos Susitariančiosios Šalys gali atlikti perspėjime prašomą veiksmą.

100 straipsnis

1. Į Šengeno informacinę sistemą įvedami duomenys apie ieškomas daiktus, kad jie būtų konfiskuoti arba panaudoti kaip įrodymai baudžiamojoje byloje.

2. Jei paieškos metu paaiškėja, kad yra perspėjimas dėl daikto, kuris buvo surastas, institucija, nustačiusi daikto ir duomenų apie jį atitiktį, susižino su institucija, davusia perspėjimą, kad susitartų dėl priemonių, kurių turi būti imtasi. Šiam tikslui asmens duomenys pagal šią Konvenciją taip pat gali būti perduoti. Priemonės, kurių imasi daiktą radusi Susitariančioji Šalis, turi atitikti jos nacionalinės teisės normas.

3. Įtraukiamos šios daiktų kategorijos:

- a) pavogtos, pasisavintos arba dingusios autotransporto priemonės, kurių variklio tūris yra didesnis kaip 50 kubinių centimetrų;
- b) pavogtos, pasisavintos arba dingusios krovininės ir gyvenamosios priekabos, kurių svoris be krovinio didesnis kaip 750 kg;
- c) pavogti, pasisavinti arba dingę šaunamieji ginklai;
- d) pavogti, pasisavinti arba dingę oficialių dokumentų blankai;
- e) pavogti, pasisavinti arba dingę išduoti asmens tapatybės dokumentai (pasai, asmens tapatybės kortelės, vairuotojų pažymėjimai);
- f) banknotai (įtartinos kupiūros).

101 straipsnis

1. Prieitį prie duomenų, įtrauktų į Šengeno informacinę sistemą, ir teisę tiesiogiai atlikti tokių duomenų paiešką turi tik institucijos, atsakingos už:

- a) pasienio kontrolę;
- b) kitus šalyje policijos ir muitinės atliekamus tikrinimus ir jų koordinavimą.

2. Be to, prieitimi prie duomenų, įtrauktų pagal 96 straipsnį, ir teise tiesiogiai atlikti duomenų paiešką gali naudotis institucijos, atsakingos už vizų išdavimą, centrinės institucijos, atsakingos vizų prašymų nagrinėjimą, ir institucijos, atsakingos už leidimų gyventi išdavimą bei užsieniečiams skirtų teisės aktų administravimą taikant šios Konvencijos nuostatas dėl asmenų judėjimo. Prieitį prie duomenų reglamentuoja kiekvienos Susitariančiosios Šalies nacionaliniai teisės aktai.

3. Naudotojai gali atlikti tik duomenų, kurių jiems reikia savo užduotims atlikti, paiešką.

4. Kiekviena Susitariančioji Šalis Vykdomajam komitetui nusiunčia sąrašą kompetentingų institucijų, kurios yra įgaliotos atlikti Šengeno informacinėje sistemoje esančių duomenų paiešką. Tame sąrašė konkrečiai nurodoma, kokių duomenų ir kokiems tikslams kiekviena institucija gali ieškoti.

3 SKYRIUS

ASMENS DUOMENŲ APSAUGA IR DUOMENŲ SAUGUMAS ŠENGENO INFORMACINĖJE SISTEMOJE

102 straipsnis

1. 95-100 straipsniuose nurodytus duomenis Susitariančiosios Šalys gali naudoti tik tuose straipsniuose kiekvienai perspėjimo kategorijai nustatytiems tikslams.

2. Duomenis leidžiama kopijuoti tik techniniams tikslams, jeigu toks kopijavimas yra būtinas, kad 101 straipsnyje nurodytos institucijos atliktų tiesioginę paiešką. Kitų Susitariančiųjų Šalių duoti perspėjimai negali būti kopijuojami iš vienos Šengeno informacinės sistemos nacionalinės sekcijos į kitų nacionalinių sekcijų duomenų bylas.

3. Kalbant apie šios Konvencijos 95-100 straipsniuose nustatytus perspėjimus, bet kuris nukrypimas nuo šio straipsnio 1 dalies nuostatos siekiant pakeisti vieną perspėjimo kategoriją kita turi

būti pateisinamas būtinumu užkirsti kelią neišvengiamai didelei grėsmei viešajai tvarkai ir visuomenės saugumui, svariais nacionalinio saugumo motyvais arba sunkaus nusikaltimo prevencijos tikslais. Tam būtina iš anksto gauti perspėjimą davusios Susitariančiosios Šalies leidimą.

4. Duomenų negalima naudoti administravimo tikslams. Išimties tvarka duomenys, įtraukti pagal 96 straipsnį, gali būti naudojami pagal kiekvienos Susitariančiosios Šalies nacionalinės teisės normas tik 101 straipsnio 2 dalyje nurodytiems tikslams.

5. Bet koks duomenų naudojimas, neatitinkantis šio straipsnio 1-4 dalių nuostatų, pagal kiekvienos Susitariančiosios Šalies įstatymus laikomas piktnaudžiavimu.

103 straipsnis

Kiekviena Susitariančioji Šalis užtikrina, kad vidutiniškai kas dešimtą asmens duomenų perdavimą duomenų bylų tvarkymo institucija įrašys į Šengeno informacinės sistemos nacionalinę sekciją, kad patikrintų, ar paieška leistina, ar ne. Įrašas gali būti naudojamas tik šiam tikslui ir po šešių mėnesių yra ištrinamas.

104 straipsnis

1. Perspėjimus reglamentuoja perspėjimą davusios Susitariančiosios Šalies nacionaliniai teisės aktai, jei šioje Konvencijoje nenustatytos griežtesnės sąlygos.

2. Jei šioje Konvencijoje nėra konkrečių nuostatų, į Susitariančiosios Šalies nacionalinę sekciją įtrauktiems duomenims taikomos jos teisės normos.

3. Jei šioje Konvencijoje nėra konkrečių nuostatų dėl perspėjime prašomo veiksmo atlikimo, taikomos veiksma atliekančios prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies nacionalinės teisės normos. Jei šioje Konvencijoje yra konkrečių nuostatų dėl perspėjime prašomo veiksmo atlikimo, atsakomybę už tą veiksma reglamentuoja prašymą gavusios Susitariančiosios Šalies nacionalinės teisės normos. Jei prašomo veiksmo negalima atlikti, prašymą gavusi Susitariančioji Šalis nedelsdama apie tai praneša perspėjimą davusiai Susitariančiajai Šaliai.

105 straipsnis

Perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis yra atsakinga už tai, kad būtų užtikrintas duomenų, įtrauktų į Šengeno informacinę sistemą, tikslumas, papildymas naujausia informacija ir teisėtumas.

106 straipsnis

1. Tik perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis įtrauktus duomenis gali keisti, papildyti, taisyti arba ištrinti.

2. Jei viena iš Susitariančiųjų Šalių, nedavusi perspėjimo, turi įrodymų, kad koks nors faktinis duomuo yra netikslus arba laikomas neteisėtai, ji kuo skubiau apie tai praneša perspėjimą davusiai Susitariančiajai Šaliai; pastaroji privalo patikrinti pranešimą ir prireikus nedelsdama tą duomenį ištaisyti arba ištrinti.

3. Jei Susitariančiosios Šalys negali susitarti, Susitariančioji Šalis, nedavusi to perspėjimo, pateikia klausimą svarstyti 115 straipsnio 1 dalyje nurodytai bendrai priežiūros institucijai, kad ji pateiktų savo nuomonę.

107 straipsnis

Tais atvejais, kai koks nors asmuo jau yra perspėjimo Šengeno informacinėje sistemoje objektas, Susitariančioji Šalis, įvedanti dar vieną perspėjimą, stengiasi dėl to perspėjimo įvedimo susitarti su Susitariančiaja Šalimi, įvedusia pirmąjį perspėjimą. Susitariančiosios Šalys šiuo tikslu gali priimti bendras nuostatas.

108 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis paskiria instituciją, kuriai tenka pagrindinė atsakomybė už jos nacionalinę Šengeno informacinės sistemos sekciją.

2. Kiekviena Susitariančioji Šalis per šią instituciją duoda savo perspėjimus.

3. Minėta institucija yra atsakinga už sklandų Šengeno informacinės sistemos nacionalinės sekcijos veikimą ir imasi reikiamų priemonių šios Konvencijos nuostatų laikymuisi užtikrinti.

4. Susitariančiosios Šalys per depozitarą viena kitai praneša apie šio straipsnio 1 dalyje nurodytą instituciją.

109 straipsnis

1. Prieities prie savo asmens duomenų, įtrauktų į Šengeno informacinę sistemą, teise asmenys naudojami pagal Susitariančiosios Šalies, kurios atžvilgiu jie ta teise remiasi, įstatymus. Jei nacionaliniuose įstatymuose tai yra numatyta, 114 straipsnio 1 dalyje nustatyta nacionalinė priežiūros institucija sprendžia, ar

informacija yra teikiama ir kokia tvarka tai daroma. Perspėjimo nedavusi Susitariančioji Šalis informaciją apie tokius duomenis gali teikti tik prieš tai suteikusi galimybę perspėjimą davusiai Susitariančiajai Šaliai išdėstyti savo poziciją.

2. Teikti informaciją asmeniui apie jo paties asmens duomenis atsisakoma, jei tai būtina su perspėjimu susijusiai teisėtai užduočiai atlikti arba siekiant apginti trečiųjų asmenų teises ir laisves. Visais atvejais tai daryti atsisakoma perspėjimo dėl apdairaus sekimo galiojimo laikotarpiu.

110 straipsnis

Kiekvienas asmuo gali reikalauti, kad tikrai netikslūs duomenys apie jį būtų ištaisyti arba neteisėtai apie jį sukaupti duomenys būtų ištrinti.

111 straipsnis

1. Kiekvienas asmuo kiekvienos Susitariančiosios Šalies teritorijoje gali kreiptis į teismus arba į pagal nacionalinius teisės aktus kompetentingą instituciją, kad informacija būtų ištaisyta, ištrinta arba kad gautų informaciją arba žalos atlyginimą dėl perspėjimo, kuris buvo duotas dėl jo.

2. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja savitarpiskai vykdyti teismų ir šio straipsnio 1 dalyje nurodytų institucijų sprendimus, nepažeisdamos 116 straipsnio nuostatų.

112 straipsnis

1. Asmens duomenys, įtraukti į Šengeno informacinę sistemą siekiant nustatyti asmenų buvimo vietą, yra laikomi ne ilgiau negu jų reikia tam tikslui, kuriam jie buvo pateikti. Perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis ne vėliau kaip praėjus trejiems metams nuo tokių duomenų įvedimo privalo patikrinti, ar būtina juos laikyti. 99 straipsnyje minėtiems perspėjimams taikomas vienerių metų laikotarpis.

2. Kiekviena Susitariančioji Šalis, jei reikia, gali pagal savo nacionalinius teisės aktus nustatyti trumpesnius tokio tikrinimo laikotarpius.

3. Šengeno informacinės sistemos techninio aptarnavimo tarnyba prieš vieną mėnesį Susitariančiąsias Šalis automatiškai informuoja apie numatomą duomenų pašalinimą iš sistemos.

4. Perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis tikrinimo laikotarpiu gali nuspręsti dar saugoti perspėjimą, jei jis būtinas tiems tikslams, kuriems buvo duotas. Apie kiekvieną perspėjimo pratęsimą turi būti pranešama techninio aptarnavimo tarnybai. Pratęstam perspėjimui taikomos šio straipsnio 1 dalies nuostatos.

113 straipsnis

1. Visi duomenys, išskyrus nurodytuosius 112 straipsnyje, yra laikomi ne ilgiau kaip dešimt metų, duomenys apie išduotus asmens tapatybės dokumentus ir įtartinus banknotus - ne ilgiau kaip penkerius metus ir duomenys apie autotransporto priemonės, krovines bei gyvenamąsias priekabas - ne ilgiau kaip trejus metus.

2. Ištrinti duomenys techninio aptarnavimo tarnyboje yra laikomi dar vienerius metus. Tuo laikotarpiu jie gali būti naudojami tik norint vėliau patikrinti jų tikslumą ir įvedimo teisėtumą. Po to jie turi būti sunaikinti.

114 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis paskiria priežiūros instituciją, kurios paskirtis - pagal nacionalinius teisės aktus nepriklausomai kontroliuoti Šengeno informacinės sistemos nacionalinės sekcijos duomenų bylas ir tikrinti, ar tvarkant ir naudojant į Šengeno informacinę sistemą įtrauktus duomenis nėra pažeidžiamos atitinkamo asmens teisės. Tuo tikslu šiai priežiūros institucijai yra prieinamos Šengeno informacinės sistemos nacionalinės sekcijos duomenų bylos.

2. Bet kuris asmuo turi teisę priežiūros institucijas prašyti patikrinti į Šengeno informacinę sistemą apie juos įtrauktus duomenis ir tokių duomenų naudojimą. Tą teisę reglamentuoja Susitariančiosios Šalies, kuriai paduodamas prašymas, nacionalinė teisė. Jei duomenis įvedė kita Susitariančioji Šalis, tikrinama glaudžiai bendradarbiaujant su tos Susitariančiosios Šalies priežiūros institucija.

115 straipsnis

1. Įsteigijama jungtinės priežiūros institucija, atsakinga už Šengeno informacinės sistemos techninio aptarnavimo tarnybos priežiūrą. Šią instituciją sudaro po du kiekvienos nacionalinės priežiūros institucijos atstovus. Balsuojant kiekviena Susitariančioji Šalis turi po vieną balsą. Priežiūra atliekama pagal šios Konvencijos, 1981 m. sausio 28 d. Europos Tarybos konvencijos dėl asmenų apsaugos ryšium su asmens duomenų automatizuotu tvarkymu, atsižvelgiant į 1987 m. rugsėjo 17 d. Europos Tarybos Ministrų komiteto rekomendaciją Nr. R (87) 15, reglamentuojančią asmens duomenų naudojimą policijos įstaigose, ir pagal Susitariančiosios Šalies, atsakingos už techninio aptarnavimo tarnybą, nacionalinius teisės aktus.

2. Prižiūrdama Šengeno informacinės sistemos techninio aptarnavimo tarnybą, jungtinės priežiūros institucija tikrina, ar šios Konvencijos nuostatos yra tinkamai įgyvendinamos. Tuo tikslu ji turi prieties prie techninio aptarnavimo tarnybos teisę.

3. Jungtinės priežiūros institucija taip pat turi nagrinėti taikymo ar aiškinimo sunkumus, galinčius atsirasti dėl Šengeno informacinės sistemos veikimo, tirti problemas, galinčias kilti Susitariančiųjų Šalių nacionalinėms priežiūros institucijoms atliekant nepriklausomą priežiūrą arba naudojantis prieties prie sistemos teise, ir rengti suderintus pasiūlymus, kaip bendrai spręsti esamas problemas.

4. Jungtinės priežiūros institucijos pranešimai pateikiami institucijoms, kurioms nacionalinės priežiūros institucijos pateikia savo pranešimus.

116 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis pagal savo nacionalinę teisę atsako už bet kokią žalą, padarytą asmeniui naudojantis Šengeno informacinės sistemos nacionaline duomenų byla. Ši nuostata taip pat taikoma perspėjimą davusios Susitariančiosios Šalies padarytai žalai tais atvejais, kai ši įvedė tikrai netikslius duomenis arba neteisėtai juos laikė.

2. Jei Susitariančioji Šalis, kuriai yra pareikštas ieškinys, nėra perspėjimą davusi Susitariančioji Šalis, šioji, gavusi prašymą, privalo atlyginti sumas, sumokėtas kaip kompensacija, jeigu prašymą gavusi Susitariančioji Šalis duomenis naudojo pažeisdama šios Konvencijos nuostatas.

117 straipsnis

1. Dėl asmens duomenų, perduotų pagal Konvencijos šios antraštinės dalies nuostatas, automatizuoto tvarkymo, tai kiekviena Susitariančioji Šalis ne vėliau kaip iki šios Konvencijos įsigaliojimo dienos priima reikiamas nacionalinės teisės nuostatas, kad būtų pasiektas asmens duomenų apsaugos lygis, bent lygiavertis tam, kuris atitinka 1981 m. sausio 28 d. Europos Tarybos konvencijoje dėl asmenų apsaugos ryšium su asmens duomenų automatizuotu tvarkymu išdėstytus principus ir 1987 m. rugsėjo 17 d. Europos Tarybos Ministrų komiteto rekomendaciją Nr. R (87) 15, reglamentuojančią asmens duomenų naudojimą policijos įstaigose.

2. Šioje antraštinėje dalyje numatytų asmens duomenų perdavimas gali būti pradėtas tik tada, kai juos perduodant dalyvaujančių Susitariančiųjų Šalių teritorijose bus įsigaliojusios šio straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos dėl asmens duomenų apsaugos.

118 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis įsipareigoja dėl savo Šengeno informacinėje sistemos nacionalinės sekcijos imtis reikiamų priemonių, kad būtų galima:

- a) neleisti neigaliojiems asmenims prieiti prie duomenų tvarkymui naudojamos duomenų apdorojimo įrangos (prieties prie įrangos kontrolė);
- b) užkirsti kelią neleistinam duomenų laikmenų skaitymui, kopijavimui, keitimui ar pašalinimui (duomenų laikmenų kontrolė);
- c) užkirsti kelią neleistinam duomenų įvedimui ir neleistinam laikomų asmens duomenų tikrinimui, keitimui ar ištrynimui (duomenų laikymo kontrolė);
- d) neleisti neigaliojiems asmenims, kurie naudojami duomenų perdavimo įranga, naudotis automatizuoto duomenų apdorojimo sistemomis (naudotojų kontrolė);
- e) užtikrinti, kad asmenys, įgaliojami naudotis automatizuota duomenų apdorojimo sistema, galėtų prieiti tik prie duomenų, kuriems taikomas jų prieties leidimas (duomenų prieties kontrolė);
- f) užtikrinti galimybę patikrinti ir nustatyti, kurioms institucijoms asmens duomenys gali būti perduodami naudojant duomenų perdavimo įrangą (duomenų perdavimo kontrolė);
- g) užtikrinti paskesnę galimybę patikrinti ir nustatyti, kokius asmens duomenis, kada ir kas įvedė į automatizuoto duomenų apdorojimo sistemas (duomenų įtraukties kontrolė);
- h) užkirsti kelią neleistinam asmens duomenų skaitymui, kopijavimui, keitimui ar ištrynimui perkeliant asmens duomenis arba gabenant duomenų laikmenas (gabenimo kontrolė).

2. Kiekviena Susitariančioji Šalis turi imtis specialių priemonių duomenų saugumui užtikrinti juos perduodant už Susitariančiųjų Šalių teritorijų ribų esančioms tarnyboms. Apie tokias priemones būtina pranešti bendrai priežiūros institucijai.

3. Duomenims tvarkyti savo Šengeno informacinės sistemos nacionalinėje sekcijoje kiekviena Susitariančioji Šalis gali skirti tik specialiai parengtus asmenis, patikrintus saugumo požiūriu.

4. Susitariančioji Šalis, atsakinga už Šengeno informacinės sistemos techninio aptarnavimo tarnybą, tai tarnybai taiko šio straipsnio 1-3 dalyse nustatytas priemones.

4 SKYRIUS

ŠENGENO INFORMACINĖS SISTEMOS IŠLAIDŲ PASIDALIJIMAS

119 straipsnis

1. 92 straipsnio 3 dalyje minėtos techninio aptarnavimo tarnybos sukūrimo ir naudojimo išlaidas, įskaitant išlaidas, susijusias su ryšio linijomis, jungiančiomis Šengeno informacinės sistemos nacionalines sekcijas ir techninio aptarnavimo tarnybą,

Susitariančiosios Šalys padengia kartu. Kiekvienai Susitariančiąjai Šaliai tenkanti išlaidų dalis nustatoma pagal kiekvienos Susitariančiosios Šalies dalį, taikomą vienodam pridėtinės vertės mokesčio skaičiavimo pagrindui, kaip nustatyta 1988 m. birželio 24 d. Europos Bendrijų Tarybos sprendimo dėl Bendrijų nuosavųjų išteklių sistemos 2 straipsnio 1 dalies c punkte.

2. Šengeno informacinės sistemos nacionalinių sekcijų sukūrimo ir naudojimo išlaidas kiekviena Susitariančioji Šalis padengia atskirai.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

TRANSPORTAS IR PREKIŲ JUDĖJIMAS

120 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys visos kartu užtikrina, kad jų įstatymai ir kiti teisės aktai nepateisinamai nekludytų prekių judėjimui per vidaus sienas.

2. Susitariančiosios Šalys prekių judėjimą per vidaus sienas palengvina atlikdamos muitinės formalumus, susijusius su draudimais ir apribojimais, kai juos atlikus importuotos prekės yra paliekamos vidaus vartojimui. Tokie muitinės formalumai atitinkamos Susitariančiosios Šalies nuožiūra gali būti atliekami pačioje šalyje arba prie vidaus sienų. Susitariančiosios Šalys stengiasi skatinti muitinės formalumus atlikti pačioje šalyje.

3. Jei tam tikrose srityse neįmanoma visiškai arba iš dalies pasiekti šio straipsnio 2 dalyje nurodyto supaprastinimo, Susitariančiosios Šalys stengiasi arba tarpusavyje sukurti jam sąlygas, arba tai padaryti Europos Bendrijų sistemoje.

Ši straipsnio dalis visų pirma taikoma kontroliuojant taisyklių, reglamentuojančių krovinių transporto leidimus, transporto priemonių techninę kontrolę, veterinarinius tikrinimus ir gyvūnų sveikatos tikrinimus, veterinarinius sveikatingumo ir higienos tikrinimus, įskaitant mėsos tikrinimus, augalų sveikatos tikrinimus, laikymąsi ir kontroliuojant pavojingų krovinių bei kenksmingų atliekų vežimą.

4. Susitariančiosios Šalys stengiasi suderinti muitinės formalumus, taikomus prekių judėjimui per išorines sienas, ir jų laikomasi vadovaujantis vienodais principais. Susitariančiosios Šalys šio tikslo siekia glaudžiai bendradarbiaudamos Vykdomajame komitete, Europos Bendrijų sistemoje ir kituose tarptautiniuose forumuose.

121 straipsnis

1. Pagal Bendrijos teisę Susitariančiosios Šalys atsisako tam tikroms augalų ir augalų produktų rūšims augalų sveikatos tikrinimų ir pagal Bendrijos teisę reikalaujamų augalų sveikatos sertifikatų.

Vykdomasis komitetas patvirtina sąrašą augalų ir augalų produktų, kuriems taikomas pirmojoje pastraipoje nurodytas supaprastinimas. Ji gali šį sąrašą keisti ir nustatyti tokių pakeitimų įsigaliojimo datą. Susitariančiosios Šalys praneša viena kitai apie priemones, kurių buvo imtasi.

2. Iškilus kenksmingų organizmų užkrato ar plitimo pavojui, Susitariančioji Šalis gali prašyti laikinai vėl grąžinti Bendrijos teisėje nustatytas kontrolės priemones ir tas priemones taikyti. Ji nedelsdama raštu tai praneša kitoms Susitariančiosioms Šalims ir nurodo savo sprendimo motyvus.

3. Augalų sveikatos sertifikatai gali būti ir toliau naudojami kaip sertifikatai, būtini pagal augalų rūšių apsaugos įstatymą.

4. Kompetentingos institucijos, pateikus prašymą, išduoda augalų sveikatos sertifikatą, kai visa siunta arba jos dalis yra skirta reeksportui, jeigu atitinkami augalai arba augalų produktai atitinka augalų sveikatos reikalavimus.

122 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys stiprina bendradarbiavimą, kad užtikrintų saugų pavojingų krovinių vežimą, ir įsipareigoja suderinti savo nacionalinės teisės nuostatas, priimtas vadovaujantis galiojančiomis tarptautinėmis konvencijomis. Be to, pirmiausia siekdamas išlaikyti esamą saugos lygį, jos įsipareigoja:

- a) suderinti savo reikalavimus profesinei vairuotojų kvalifikacijai;
- b) suderinti vežant ir įmonėse atliekamų tikrinimų tvarką bei periodiškumą;
- c) suderinti nusikalstamų veikų apibūdinimą ir teisės nuostatas dėl atitinkamų baudmių;

d) užtikrinti nuolatinį keitimąsi informacija apie įgyvendintas priemones bei atliekamus tikrinimus ir dalytis šioje srityje sukaupia patirtimi.

2. Susitariančiosios Šalys stiprina bendradarbiavimą, kad kontroliuotų pavojingų ir nepavojingų atliekų vežimą per vidaus sienas.

Šiuo tikslu jos stengiasi laikytis bendros pozicijos dėl Bendrijos direktyvų dėl pavojingų atliekų vežimo kontrolės ir administravimo dalinio keitimo ir dėl Bendrijos teisės aktų dėl nepavojingų atliekų priėmimo, kad būtų sukurta tinkama atliekų šalinimo infrastruktūra ir nustatyti aukšto lygio suderinti atliekų šalinimo standartai.

Kol bus priimtos nepavojingoms atliekoms taikytinos Bendrijos taisyklės, tokių atliekų vežimai, kai jie gali būti patikrinti įforminant juos paskirties punkte, yra kontroliuojami specialia tvarka.

Šiai straipsnio daliai taip pat taikomas šio straipsnio 1 dalies antrasis sakinyss.

123 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja viena su kita konsultuotis, siekdamas panaikinti tarpusavyje galiojantį reikalavimą pateikti licenciją strateginiams pramonės gaminiams ir technologijoms eksportuoti, o prireikus – tokią licenciją pakeisti kokia nors lanksčia procedūra tais atvejais, kai pirmosios ir galutinės paskirties šalys yra Susitariančiosios Šalys.

Atsižvelgdamos į tokias konsultacijas ir siekdamas užtikrinti tikrinimų, kurių gali prireikti, veiksmingumą, Susitariančiosios Šalys, glaudžiai bendradarbiaudamos per koordinavimo mechanizmą, stengiasi keistis atitinkama informacija, paisydamos nacionalinės teisės.

2. Dėl kitų gaminių, kurie nėra šio straipsnio 1 dalyje minėti strateginiai pramonės gaminiai ir technologijos, Susitariančiosios Šalys siekia,

kad, viena vertus, eksporto formalumai būtų tvarkomi pačioje šalyje, ir, kita vertus, kad būtų suderintos jų kontrolės procedūros.

3. Siekdamas šio straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatytų tikslų, Susitariančiosios Šalys konsultuojasi su kitomis suinteresuotomis valstybėmis.

124 straipsnis

Prekių, kurias keliautojai vežasi kirsdami vidaus sienas, tikrinimų skaičius ir periodiškumas yra sumažinamas iki minimalaus lygio. Tolesnis tokių tikrinimų mažinimas ir galiausiai jų panaikinimas priklausys nuo laipsniško keliautojams leidžiamų neapmuitinamų prekių kiekio didinimo ir sienas kertančių keliautojų judėjimui taikytinų taisyklių pakeitimų ateityje.

125 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys sudaro susitarimus dėl keitimosi muitinių administracijos skiriamais ryšių palaikymo pareigūnais.

2. Keitimosi ryšių palaikymo pareigūnais bendras tikslas - skatinti ir spartinti Susitariančiųjų Šalių bendradarbiavimą, ypač atsižvelgiant į esamas konvencijas ir Bendrijos teisės aktus dėl savitarpio pagalbos.

3. Ryšių palaikymo pareigūnų užduotis - konsultuoti ir teikti paramą. Jie nėra įgalioti savo iniciatyva imtis muitinės administravimo priemonių. Jie teikia informaciją ir savo pareigas atlieka pagal juos pasiuntusios Susitariančiosios Šalies duotus nurodymus.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

ASMENS DUOMENŲ APSAUGA

126 straipsnis

1. Dėl asmens duomenų, perduotų pagal šią Konvenciją, automatizuoto tvarkymo, tai kiekviena Susitariančioji Šalis ne vėliau kaip nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos priima reikiamas nacionalinės teisės nuostatas, kad būtų pasiektas asmens duomenų apsaugos lygis, bent lygiavertis tam, kuris numatytas 1981 m. sausio 28 d. Europos Tarybos konvencijoje dėl asmens duomenų apsaugos ryšium su asmens duomenų automatizuotu tvarkymu.

2. Šioje Konvencijoje numatytų asmens duomenų perdavimas gali būti pradėtas tik tada, kai juos perduodant dalyvaujančių Susitariančiųjų Šalių teritorijose bus įsigaliojusios šio straipsnio 1 dalyje nurodytos nuostatos dėl asmens duomenų apsaugos.

3. Be to, pagal šią Konvenciją perduotų asmens duomenų automatizuotam tvarkymui taikomos šios nuostatos:

a) asmens duomenis gavusi Susitariančioji Šalis juos naudoti gali tik tiems tikslams, kuriems, kaip numato ši Konvencija, jie gali

- būti perduoti; naudoti šiuos duomenis kitiems tikslams galima tik iš anksto gavus duomenis perdavusios Susitariančiosios Šalies sutikimą ir vadovaujantis duomenis gavusios Susitariančiosios Šalies nacionaliniais teisės aktais; leidimas gali būti duotas tik tuo atveju, kai tai leidžia duomenis perdavusios Susitariančiosios Šalies nacionalinė teisė;
- b) tokius duomenis gali naudoti tik teisminės institucijos bei įstaigos ir pareigūnai, atliekančios užduotis ar einantys pareigas, susijusias su a punkte nurodytais tikslais;
- c) tokius duomenis perduodanti Susitariančioji Šalis privalo užtikrinti jų tikslumą; savo pačios iniciatyva ar atitinkamo asmens prašymu nustačiusi, kad pateikti duomenys yra netikslūs arba kad jie neturėjo būti perduoti, ji privalo nedelsdama apie tai pranešti duomenis gavusiai Susitariančiajai Šaliai ar Šalims; toji Šalis ar Šalys privalo ištaisyti ar sunaikinti tuos duomenis arba pažymėti, kad tie duomenys yra netikslūs ar buvo neteisėtai perduoti;
- d) Susitariančioji Šalis, kad išvengtų atsakomybės nukentėjusiajai šaliai pagal savo nacionalinius teisės aktus, negali teisintis tuo, kad netikslūs duomenis jai perdavė kita Susitariančioji Šalis; jei atlyginti žalą dėl netikslų perduotų duomenų naudojimo priteisiamas duomenis gavusiai Susitariančiajai Šaliai, tuos duomenis perdavusi Susitariančioji Šalis atlygina juos gavusiai Susitariančiajai Šaliai visą išmokėtą kompensacijos sumą;
- e) asmens duomenų perdavimas ir gavimas turi būti registruojamas ir pirminėje duomenų byloje, ir duomenų byloje, į kurią jie yra įvedami;
- f) 115 straipsnyje minėta bendra priežiūros institucija vienos iš Susitariančiųjų Šalių prašymu gali pateikti nuomonę apie sunkumus, išskylančius įgyvendinant ir aiškinant šį straipsnį.
4. Šis straipsnis netaikomas II antraštinės dalies 7 skyriuje ir IV antraštinėje dalyje nustatytų duomenų perdavimui. Šio straipsnio 3 dalis netaikoma III antraštinės dalies 2-5 skyriuose nustatytų duomenų perdavimui.

127 straipsnis

1. Asmens duomenis kitai Susitariančiajai Šaliai perduodant pagal šios Konvencijos nuostatas, 126 straipsnis taikomas duomenų iš neautomatizuotos duomenų bylos perdavimui ir jų įtraukimui į kitą neautomatizuotą duomenų bylą.
2. Asmens duomenis kitai Susitariančiajai Šaliai perduodant pagal šios Konvencijos nuostatas kitais negu 126 straipsnio

1 dalyje arba šio straipsnio 1 dalyje nurodytais atvejais, taikoma 126 straipsnio 3 dalis, išskyrus e punktą. Taip pat taikomos šios nuostatos:

- a) asmens duomenų perdavimas ir gavimas turi būti raštiškai registruojami; šis įpareigojimas netaikomas tais atvejais, kai toks registracijos įrašas nėra būtinas atsižvelgiant į duomenų naudojimą, ypač jei jie nėra naudojami arba naudojami tik labai trumpai;
- b) duomenis gavusi Susitariančioji Šalis, naudodama perduotus duomenis, užtikrina apsaugos lygį, bent lygiavertį tam, kuris panašių duomenų naudojimui nustatytas jos nacionalinėje teisėje;
- c) sprendimą dėl to, ar duomenų subjektui jo prašymu teikti ir kokiomis sąlygomis teikti informaciją apie perduotus su juo susijusius duomenis, reglamentuoja Susitariančiosios Šalies, kuriai prašymas buvo adresuotas, nacionalinė teisė.

4. Šis straipsnis netaikomas duomenų perdavimui pagal II antraštinės dalies 7 skyrių, III antraštinės dalies 2-5 skyrius ir IV antraštinę dalį.

128 straipsnis

1. Šioje Konvencijoje nustatytų asmens duomenų perdavimas gali vykti tik tada, kai atliekant tą perdavimą dalyvaujanti Susitariančioji Šalis yra davusi nacionalinei priežiūros institucijai nurodymus nepriklausomai kontroliuoti, kad asmens duomenų tvarkymas duomenų byloje atitiktų 126 bei 127 straipsnius ir jų įgyvendinimui priimtas nuostatas.
2. Jei Susitariančioji Šalis pagal savo nacionalinę teisę duoda nurodymus priežiūros institucijai nepriklausomai kontroliuoti vienoje ar daugiau sričių asmens duomenų, neįtrauktų į duomenų bylą, apsaugos nuostatų laikymąsi, ta Susitariančioji Šalis tai pačiai institucijai duoda nurodymus kontroliuoti Konvencijos šios antraštinės dalies nuostatų atitinkamose srityse laikymąsi.

3. Šis straipsnis netaikomas duomenų, nustatytų pagal II antraštinės dalies 7 skyrių ir III antraštinės dalies 2-5 skyrius perdavimui.

129 straipsnis

Dėl asmens duomenų perdavimo pagal III antraštinės dalies 1 skyrių, tai Susitariančiosios Šalys įsipareigoja, nepažeisdamos 126 ir 127 straipsnių, pasiekti tokį asmens duomenų apsaugos lygį, kuris atitinka 1987 m. rugsėjo 17 d. Europos Tarybos Ministrų

komiteto rekomendacijos Nr. R (87) 15, reglamentuojančios asmens duomenų naudojimą policijos įstaigose, principus. Be to, duomenų perdavimui pagal 46 straipsnį taikomos šios nuostatos:

- a) duomenis gavusi Susitariančioji Šalis juos gali naudoti tik juos pateikusios Susitariančiosios Šalies nurodytiems tikslams ir laikydamasi tos Susitariančiosios Šalies nustatytų sąlygų;
- b) duomenys gali būti perduoti tik policijos pajėgoms ir institucijoms; duomenys negali būti perduoti kitoms institucijoms negavus išankstinio juos pateikusios Susitariančiosios Šalies sutikimo;

- c) duomenis gavusi Susitariančioji Šalis paprašyta praneša duomenis perdavusiai Susitariančiajai Šaliai apie tų duomenų naudojimą ir gautus rezultatus.

130 straipsnis

Asmens duomenis perduodant per ryšių palaikymo pareigūną, kaip nurodyta 47 arba 125 straipsnyje, Konvencijos šios antraštinės dalies nuostatos taikomos tik tuo atveju, kai tokius duomenis ryšių palaikymo pareigūnas perduoda Susitariančiajai Šaliai, kuri tą pareigūną pasiuntė į kitos Susitariančiosios Šalies teritoriją.

VII ANTRAŠTINĖ DALIS

VYKDOMASIS KOMITETAS

131 straipsnis

- 1. Šiai Konvencijai įgyvendinti įsteigiamas Vykdomasis komitetas.
- 2. Nepažeidžiant specialių šios Konvencijos jam suteiktų įgaliojimų, bendras Vykdomojo komiteto uždavinys yra užtikrinti, kad ši Konvencija būtų tinkamai įgyvendinama.

132 straipsnis

- 1. Kiekviena Susitariančioji Šalis Vykdomajame komitete turi vieną vietą. Susitariančiajai Šaliai Komitete atstovauja ministras, atsakingas už šios Konvencijos įgyvendinimą; prireikus tam ministrui gali padėti ekspertai, kurie gali dalyvauti svarstymuose.
- 2. Vykdomasis komitetas savo sprendimus priima vieningai. Jis parengia savo darbo tvarkos taisykles; jis gali nustatyti ir raštišką sprendimų priėmimo tvarką.

- 3. Susitariančiosios Šalies atstovo prašymu galutinio sprendimo dėl projekto, dėl kurio Vykdomasis komitetas jau yra priėmęs sprendimą, priėmimas gali būti atidėtas ne ilgiau kaip du mėnesius nuo to projekto pateikimo dienos.

- 4. Sprendimams parengti arba kitoms užduotims atlikti Vykdomasis komitetas gali steigti iš Susitariančiųjų Šalių administracijos atstovų susidedančias darbo grupes.

133 straipsnis

Vykdomasis komitetas renkasi kaskart vis kitos Susitariančiosios Šalies teritorijoje. Jis renkasi tiek kartų, kiek reikia, kad tinkamai atliktų savo pareigas.

VIII ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

134 straipsnis

Šios Konvencijos nuostatos taikomos tik tokiu mastu, koku jos yra suderinamos su Bendrijos teise.

135 straipsnis

Šios Konvencijos nuostatos taikomos atsižvelgiant į 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvenciją dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu.

136 straipsnis

- 1. Susitariančioji Šalis, numatanti vesti derybas dėl pasienio kontrolės su trečiaja valstybe, apie tai iš anksto praneša kitoms Susitariančiosioms Šalims.

- 2. Jokia Susitariančioji Šalis su viena ar daugiau trečiųjų valstybių nesudaro susitarimų, supaprastinančių arba panaikinančių pasienio kontrolę, negavusi išankstinio kitų Susitariančiųjų Šalių sutikimo, atsižvelgiant į Europos Bendrijų valstybių narių teisę tokius susitarimus sudaryti kartu.

3. Šio straipsnio 2 dalis netaikoma susitarimams dėl vietinio pobūdžio eismo per sieną, jeigu tie susitarimai atitinka pagal 3 straipsnio 1 dalį nustatytas išimtis ir tvarką.

137 straipsnis

Šiai Konvencijai netaikomos jokios išlygos, išskyrus nurodytas 60 straipsnyje.

138 straipsnis

Šios Konvencijos nuostatos taikomos tik europinei Prancūzijos Respublikos teritorijai.

Šios Konvencijos nuostatos taikomos tik europinei Nyderlandų Karalystės teritorijai.

139 straipsnis

1. Ši Konvencija turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Vyriausybei, kuri apie tai praneša kitoms Susitariančiosioms Šalims.

2. Ši Konvencija įsigalioja pirmąją antro mėnesio dieną po to, kai buvo deponuotas paskutinis ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentas. Nuostatos dėl Vykdomojo komiteto įsteigimo, veiklos ir įgaliojimų taikomos įsigaliojus šiai Konvencijai. Kitos nuostatos taikomos nuo trečio mėnesio po šios Konvencijos įsigaliojimo pirmos dienos.

3. Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Vyriausybė visoms Susitariančiosioms Šalims praneša įsigaliojimo datą.

140 straipsnis

1. Šios Konvencijos šalimi gali tapti bet kuri Europos Bendrijų valstybė narė. Prisijungiama pagal tos valstybės ir Susitariančiųjų Šalių susitarimą.

2. Toks susitarimas turi būti prisijungiančios valstybės ir Susitariančiųjų Šalių ratifikuotas, priimtas arba patvirtintas. Jis įsigalioja pirmąją antro mėnesio dieną po to, kai buvo deponuotas paskutinis ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentas.

141 straipsnis

1. Kiekviena Susitariančioji Šalis gali pateikti depozitarui pasiūlymą dėl šios Konvencijos pakeitimo. Depozitaras šį pasiūlymą perduoda kitoms Susitariančiosioms Šalims. Vienos Susitariančiosios Šalies prašymu Susitariančiosios Šalys iš naujo išnagrinėja Konvencijos nuostatas, jei mano, kad Konvencijos įsigaliojimo metu iš esmės pasikeitė sąlygos.

2. Šios Konvencijos pakeitimus Susitariančiosios Šalys priima bendru sutarimu.

3. Pakeitimai įsigalioja pirmąją antro mėnesio dieną po to, kai buvo deponuotas paskutinis ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentas.

142 straipsnis

1. Sudarius Europos Bendrijų valstybių narių konvencijas siekiant užbaigti vidaus sienų neturinčios erdvės kūrimą, Susitariančiosios Šalys susitaria dėl sąlygų, kuriomis šios Konvencijos nuostatos turi būti pakeistos kitomis arba iš dalies pakeistos atsižvelgiant į atitinkamas tokių konvencijų nuostatas.

Tuo tikslu Susitariančiosios Šalys atsižvelgia į tai, kad šios Konvencijos nuostatos gali užtikrinti platesnį bendradarbiavimą negu tas, kurį numato minėtų konvencijų nuostatos.

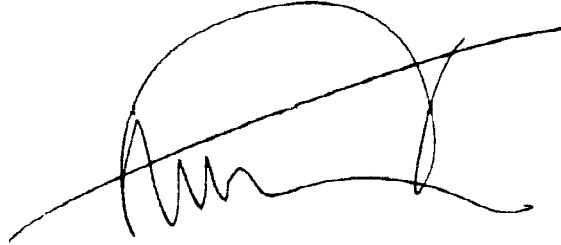
Nuostatos, kurios prieštarauja Europos Bendrijų valstybių narių sutartoms nuostatomis, visais atvejais turi būti prie pastarųjų priderintos.

2. Šios Konvencijos pakeitimai, kuriuos Susitariančiosios Šalys laiko būtinais, turi būti ratifikuoti, priimti arba patvirtinti. 141 straipsnio 3 dalies nuostata taikoma suprantant, kad pakeitimai neįsigalios tol, kol neįsigalios minėtos Europos Bendrijų valstybių narių konvencijos.

Tai paliudydami, toliau pasirašiusieji, turintys reikiamus savo Vyriausybių įgaliojimus, pasirašė šią Konvenciją.

Sudaryta Šengene tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimtų metų birželio devynioliktą dieną olandų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, visi trys tekstai yra autentiški ir sudaro vieną originalų egzempliorių, kuris saugomas Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Vyriausybės archyvuose, o ši patvirtintą nuorašą perduoda kiekvienai Susitariančiajai Šaliai.

Belgijos Karalystės Vyriausybės vardu

Vokietijos Federacinės Respublikos Vyriausybės vardu

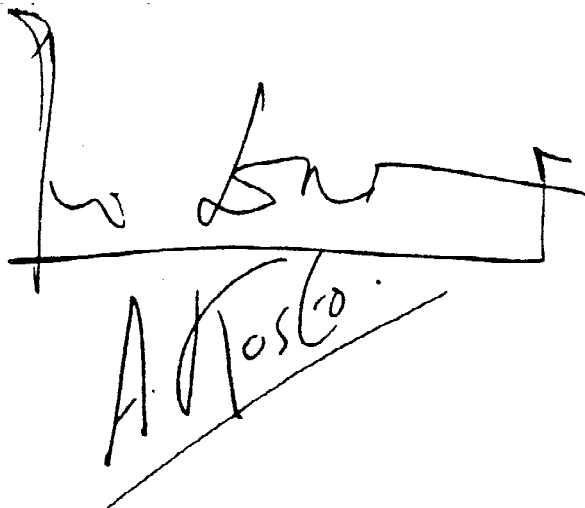
Prancūzijos Respublikos Vyriausybės vardu

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės Vyriausybės vardu

Nyderlandų Karalystės Vyriausybės vardu

BAIGIAMASIS AKTAS

Pasirašydamos Konvenciją dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo, sudaryto tarp Beneliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių, dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo, Susitariančiosios Šalys priėmė šias deklaracijas:

1. Bendra deklaracija dėl 139 straipsnio

Konvenciją pasirašiusios valstybės prieš jai įsigaliojant viena kitai praneša apie visas aplinkybes, kurios galėtų turėti didesnės įtakos sritims, kurioms taikoma ši Konvencija, o dėl to ir jos įsigaliojimui.

Konvencija neįsisteisėja tol, kol ją pasirašiusiose valstybėse nebus įvykdytos jos įgyvendinimo išankstinės sąlygos ir nebus veiksmingos išorinių sienų kontrolės.

2. Bendra deklaracija dėl 4 straipsnio

Susitariančiosios Šalys įsipareigoja dėti visas pastangas, kad būtų vienu metu laikomasi šio galutinio termino, ir neleisti atsirasti jokiems saugumo trūkumams. Iki 1992 m. gruodžio 31 d. Vykdomasis komitetas išnagrinėja padarytą pažangą. Nyderlandų Karalystė pabrėžia, kad kokiam nors atskirame oro uoste gali kilti sunkumų dėl termino laikymosi, bet dėl to saugumas nesumažės. Kitos Susitariančiosios Šalys atsižvelgs į šią situaciją, nors negalima leisti vidaus rinkoje atsirasti sunkumams.

Iškilus sunkumams, Vykdomasis komitetas išnagrinės, kaip geriausia pasiekti, kad šios priemonės oro uostuose būtų taikomos vienu metu.

3. Bendra deklaracija dėl 71 straipsnio 2 dalies

Jei dėl savo nacionalinės politikos priklausomybės nuo narkotikų ir psichotropinių medžiagų prevencijos ir gydymo klausimais Susitariančioji Šalis nukrypsta nuo 71 straipsnio 2 dalyje nurodyto principo, visos Susitariančiosios Šalys imasi būtinų administracinės ir baudžiamosios teisės priemonių kovoti su tokių produktų ir medžiagų neleistinu importu ir eksportu, ypač į kitų Susitariančiųjų Šalių teritorijas.

4. Bendra deklaracija dėl 121 straipsnio

Pagal Bendrijos teisę Susitariančiosios Šalys atsisako augalų sveikatos inspektavimo ir pagal Bendrijos teisę reikalaujamų augalų sveikatos sertifikatų pateikimo šiems augalų ir augalų produktų tipams:

a) išvardytiems 1 sąraše arba

b) išvardytiems 2-6 sąrašuose ir kildinamiems iš vienos iš Susitariančiųjų Šalių:

1) skintos gėlės ir augalų dalys, skirtos dekoratyviniams tikslams:

Castanea

Chrysanthemum

Dendranthema

Dianthus

Gladiolus

- Gypsophila
- Prunus
- Quercus
- Rosa
- Salix
- Syringa
- Vitis.
- 2) Švieži vaisiai:
- Citrus
- Cydonia
- Malus
- Prunus
- Pyrus.
- 3) Mediena:
- Castanea
- Quercus.
- 4) Auginimo terpė, ištisai arba iš dalies susidedanti iš žemės ar kietosios organinės medžiagos, tokios kaip augalų dalys, durpės ir žievė su humusu, bet ne vien iš durpių.
- 5) Sėklos.
- 6) Toliau su KN kodais pagal 1987 m. rugsėjo 7 d. Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje paskelbtą Muitinės nomenklatūrą išvardyti augantys augalai:

KN kodas	Aprašymas
0601 20 30	Svogūneliai, gumbai, šakniagumbiai ir šakniastiebiai, esantys vegetacijos arba žydėjimo būsenos: gegužraibių (orchidėjų), hiacintų, narcizų ir tulpių
0601 20 90	Svogūneliai, gumbai, šakniagumbiai ir šakniastiebiai, esantys vegetacijos arba žydėjimo būsenos: kitų
0602 30 10	Rododendrai ir azalijos
0602 99 51	Atvirame grunte augantys augalai: daugiamečiai augalai
0602 99 59	Atvirame grunte augantys augalai: kiti
0602 99 91	Patalpose augantys augalai: žydintys augalai su pumpurais arba žiedais, išskyrus kaktusus
0602 99 99	Patalpose augantys augalai: kiti

5. Bendra deklaracija dėl valstybių prieglobsčio teikimo politikos

Susitariančiosios Šalys parengia valstybių prieglobsčio teikimo politikos krypčių aprašą, kad jas suderintų.

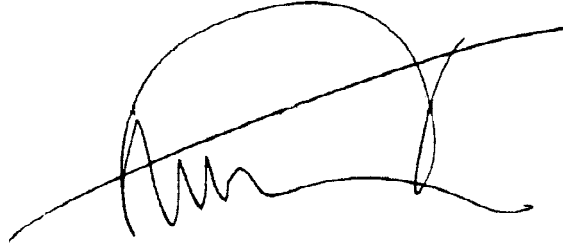
6. Bendra deklaracija dėl 132 straipsnio

Susitariančiosios Šalys informuoja savo valstybių parlamentus apie šios Konvencijos taikymą.

Sudaryta Šengene tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimtųjų metų birželio devynioliktą dieną olandų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, visi trys tekstai yra autentiški ir vienu egzemplioriumi deponuojami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės archyvuose, o ši patvirtintas kopijas nusiunčia visoms Susitariančiosioms Šalims.

Belgijos Karalystės vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'A' followed by several loops and a long horizontal stroke.

Vokietijos Federacinės Respublikos vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, starting with a large 'L' and 'S', followed by a stylized 'Q' and a horizontal line.

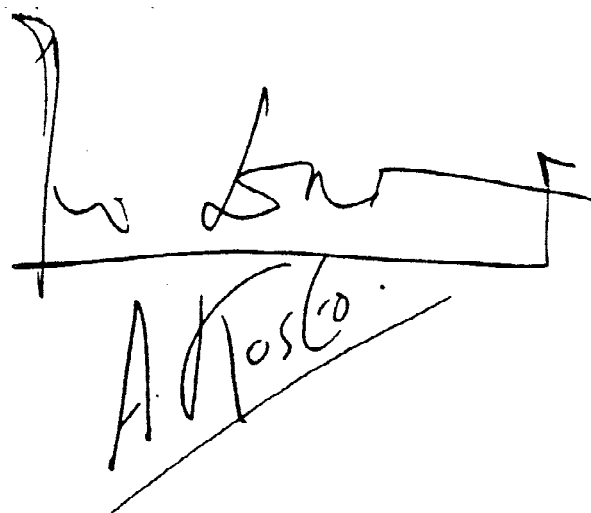
Prancūzijos Respublikos vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, featuring a large, stylized 'R' followed by several loops and a horizontal line.

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'L' followed by several loops and a horizontal line.

Nyderlandų Karalystės vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'H' followed by several loops and a horizontal line, with 'A. Moscovici' written below it.

PROTOKOLAS

Ryšium su Konvencijos dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo, sudaryto tarp Beneliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių, dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo Baigiamuoju aktu, Susitariančiosios Šalys priėmė toliau pateikiamą bendrą pareiškimą ir atkreipė dėmesį į šias vienašales dėl minėtos Konvencijos paskelbtas deklaracijas:

I. Deklaracija dėl Konvencijos taikymo srities

Susitariančiosios Šalys pažymi, kad po dviejų Vokietijos valstybių susivienijimo Konvencijos taikymo sritis pagal tarptautinę teisę išplečiama ir dabatinei Vokietijos Demokratinės Respublikos teritorijai.

II. Vokietijos Federacinės Respublikos deklaracijos dėl Konvencijos aiškinimo:

1. Konvencija buvo parengta atsižvelgiant į dviejų Vokietijos valstybių susivienijimo perspektyvą.

Vokietijos Demokratinė Respublika Vokietijos Federacinei Respublikai nėra užsienio šalis.

136 straipsnis netaikomas Vokietijos Federacinės Respublikos ir Vokietijos Demokratinės Respublikos santykiams.

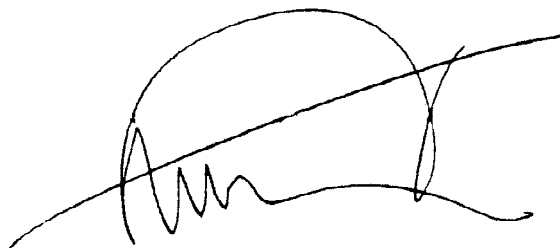
2. Ši konvencija nepažeidžia 1984 m. rugpjūčio 20 d. tarp Vokietijos ir Austrijos pasikeistuose laiškuose sutartų priemonių, supaprastinančių abiejų valstybių piliečių kontrolę prie bendrų sienų. Tačiau tos priemonės turi būti įgyvendinamos atsižvelgiant į svarbiausius Šengeno Susitariančiųjų Šalių saugumo ir imigracijos reikalavimus taip, kad tokios lengvatos būtų praktiškai taikomos tik Austrijos piliečiams.

III. Belgijos Karalystės deklaracija dėl 67 straipsnio

Procedūra, kuri bus taikoma viduje perkeliant užsienio baudžiamųjų teismų nuosprendžių vykdymą, nebus ta, kuri nurodyta pagal Belgijos įstatymą dėl nuteistųjų asmenų perdavimo tarp valstybių, – tai bus speciali procedūra, nustatyta ratifikavus Konvenciją.

Sudaryta Šengene tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimtųjų metų birželio devynioliktą dieną olandų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, visi trys tekstai yra autentiški ir vienu egzemplioriumi deponuojami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės archyvuose, o ši patvirtintą kopiją perduoda visoms Susitariančiosioms Šalims.

Belgijos Karalystės vyriausybės vardu

Vokietijos Federacinės Respublikos vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, consisting of several stylized, connected letters that appear to be 'L', 'S', and 'G'.

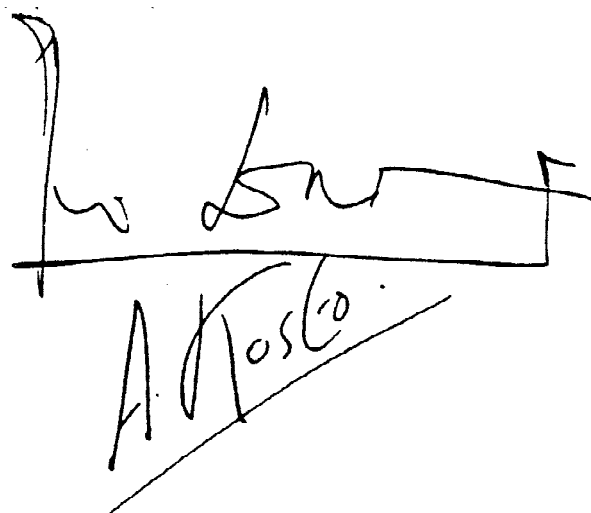
Prancūzijos Respublikos vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, appearing as a series of connected, flowing loops and lines.

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, featuring a prominent circular loop at the top and several vertical strokes below.

Nyderlandų Karalystės vyriausybės vardu

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'W' or 'V' shape at the top, followed by a horizontal line and the name 'A. Moscovici' written below it.

BENDRA DEKLARACIJA

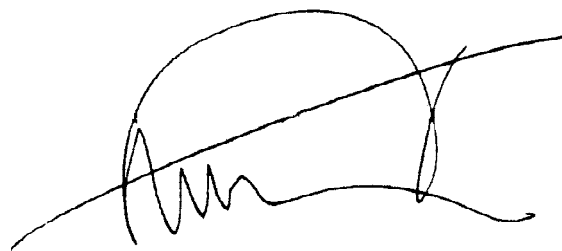
PASIRAŠYTA 1990 M. BIRŽELIO 19 D. ŠENGENE SUSITIKUSIŲ MINISTRŲ IR VALSTYBĖS
SEKRETORIŲ

Šengeno susitarimo Susitariančiųjų Šalių vyriausybės pradės arba tęs diskusijas visų pirma šiose srityse:

- ekstradicijos tobulinimas ir paprastinimas,
- bendradarbiavimo imantis procesinių veiksnių dėl kelių eismo pažeidimų gerinimas,
- susitarimai dėl teisės vairuoti autotransporto priemonės atėmimo savitarpio pripažinimo,
- baudų savitarpio vykdymo galimybės,
- baudžiamųjų bylų savitarpio perdavimo, įskaitant galimybę perduoti kaltinamąjį asmenį į jo kilmės šalį, taisyklių nustatymas,
- nepilnamečių, kurie buvo neteisėtai paimti iš asmens, atsakingo už naudojimąsi tėvų teise, globos, repatriavimo taisyklių nustatymas,
- tolesnis komercinio prekių judėjimo tikrinimų paprastinimas.

Sudaryta Šengene tūkstantis devyni šimtai devyniasdešimtųjų metų birželio devynioliktą dieną olandų, prancūzų ir vokiečių kalbomis, visi trys tekstai yra autentiški ir vienu egzemplioriumi deponuojami Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės archyvuose, o ši patvirtintą kopiją nusiunčia visoms Susitariančiosioms Šalims.

Belgijos Karalystės vyriausybės vardu

Vokietijos Federacinės Respublikos vyriausybės vardu

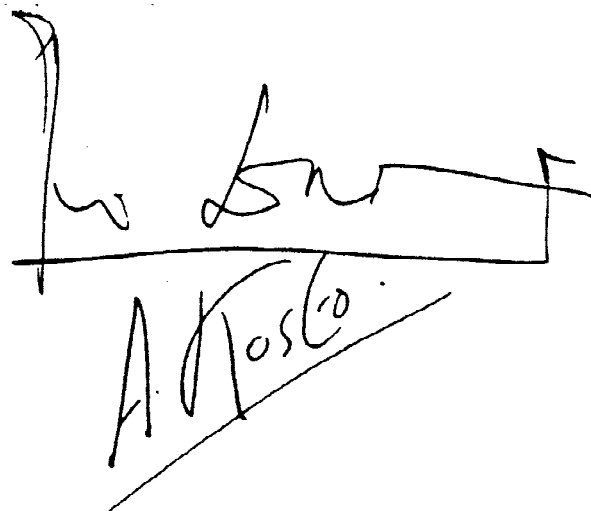
Prancūzijos Respublikos vyriausybės vardu

Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės vyriausybės vardu

Nyderlandų Karalystės vyriausybės vardu

MINISTRŲ IR VALSTYBĖS SEKRETORIŲ DEKLARACIJA

1990 m. birželio 19 d. Šengene, Liuksemburgo Didžiojoje Hercogystėje, Belgijos Karalystės, Vokietijos Federacinės Respublikos, Prancūzijos Respublikos, Liuksemburgo Didžiosios Hercogystės ir Nyderlandų Karalystės vyriausybių atstovai pasirašė Konvenciją dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo, sudaryto tarp Beneliukso ekonominės sąjungos valstybių, Vokietijos Federacinės Respublikos ir Prancūzijos Respublikos vyriausybių, dėl laipsniško jų bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo.

Konvencijos pasirašymo metu jie priėmė šias deklaracijas:

- Susitariančiosios Šalys mano, kad Konvencija yra svarbus žingsnis kuriant vidaus sienų neturinčią erdvę, ir laiko ją tolesnės Europos Bendrijų valstybių narių veiklos pagrindu.
- Atsižvelgdami į pavojus saugumo ir neleistinos imigracijos srityse, ministrai ir valstybės sekretoriai pabrėžia veiksmingos išorinių sienų kontrolės pagal vienodus 6 straipsnyje nustatytus principus būtinumą. Siekiamos tuos vienodus principus įgyvendinti, Susitariančiosios Šalys turi itin skatinti suderinti sienų kontrolės ir stebėjimo darbo metodus.

Be to, Vykdomasis komitetas išnagrinės visas atitinkamas priemones, kad nustatytų vienodus išorinių sienų kontrolės būdus ir praktinį jų taikymą. Tokios priemonės, be kita ko, leis nustatyti aplinkybes, kuriomis trečiosios šalies pilietis atvyko į Susitariančiųjų Šalių teritoriją, laikytis tos pačios atsakymo leisti atvykti tvarkos, parengti bendrą vadovą pareigūnams, atsakingiems už sienų stebėjimą, ir pareigūnų mainais ir bendrais darbo vizitais skatinti palaikyti lygiavertį išorinių sienų kontrolės lygį.

Konvencijos pasirašymo metu jie taip pat patvirtino Centrinės derybų grupės nutarimą įsteigti darbo grupę, kuriai suteikiamas toks mandatas:

- prieš įsigaliojant Konvencijai informuoti Centrinę derybų grupę apie visas aplinkybes, turinčias didesnės įtakos toms sritims, kurioms taikoma Konvencija, ir jai įsigaliojus - apie pažangą, padarytą derinant teisės nuostatas ryšium su dviem Vokietijos valstybių suvienijimu,
- konsultuotis tarpusavyje dėl bet kurio poveikio, kurį tas suderinimas ir tos aplinkybės gali turėti Konvencijos taikymui,
- numatant užsieniečių, atleistų nuo vizos reikalavimo, judėjimą, sumanyti praktines priemones ir prieš įsigaliojant Konvencijai pateikti pasiūlymus dėl asmenų kontrolės prie būsimų išorinių sienų vykdymo tvarkos suderinimo.